

**ESKOLAUMEEN
LITERATUR LEHIAKETA 2007
ORIO**

Orioko Udala

Azala: Axel Unanue Arrondo
Legezko gordailua: SS 477/88
Inprimaketa: Bizker grafikak (Lasarte-Oria)

AURKIBIDEA

Hitzaurrea. Jon Agirresarobe	5
Txakurra. June Arruti	7
Lili txikia. Itziar Irastorza	7
Dinosauroa. Igor Romero	7
Erosi eta erosi. Uxue Alberdi	9
Logalea. Leire Manterola	9
Urez betetako mundua. Maria Manterola.....	11
Marrazo maltzurra. Iker Uranga	11
Itsuak. Paulo Argibe	13
Animaliak eta ni. Ione Zinkunegi	13
Izurdeak, 6 umeak, 4 gizonak eta piratak. Enara Larreta.....	15
Olentzeroren etsaia. Ione Zinkunegi	17
Sagarra. Yera Arruti	19
Txantxangorria. Alvaro Azkue	19
Elur panpina. Leire Begiristain	21
Susie eta armairuko mundu zoragarria. Jaione Illarramendi ..	25
Aita-semeak. Julen Alonso	29
Guraizeak. Xabier Makazaga	29
Askatasuna. Julen Alonso	31
Motxila baten istorioa. Aitor Atxega	35
Nire kostaldea. June Alkorta	39
Maitasuna. Mikel Romero	41
Animalien uhartea. Julen Etxabe	43
Adari adarbakarra. Gorka Etxeberria	47
Maitasuna. Xabier Atxega	51
Maitasunak. Ekiñe Miralles.....	51
Alkate inozoa. Jon Garate	53
Gurasoen bila. Ander Orbañanos.....	59
Udazkenaren aberastasuna. Edurne Carrera	65
Bihotzaren bakardadea. Elene Tamayo	65
Paulina. Maite Arruti	67
Kaskurrio eta Jon. Unai Lizarralde.....	69
Ametsa. Enara Barrenetxea	73
Aitona. Izenik gabe	75
Parranda latza! Andrea de Diego.....	77
Espedizio bat. Xabier Ruiz	83
Urrezko ezteietako bidaia. Iker Portularrume	87
Yuri. Oihana Zulaika	90

Hitzaurrea

Herriko hiru gazte, herriko hiru ume... hiru ziren, behintzat, Itsas Etxe atzean gorde zirenak. Korrika bazkaldu eta kofradia azpian egin zuten zita. Denak izan gara noizbait katu artean, denok izan dugu gordeleku medikuaren itxaron gela hain ondo ikusten den hori, jendea joan-etorrian eta herriko gazteak edo umeak lurrean botata egon diren porlanezko ezkutalekua.

Hirukoteak ez zuen, ordea, botata egoteko astirik. Azken eguna zen hura, eta lanean hasteko zeuden oraindik. Bertso sorta edo ipuina, biak aukeran, baina zerbait egin behar zuten. Bertsoak: errazagoak dudarik gabe, gutxiago idatzi behar da. Eta errimarik gabe geldituz gero, ez errimatu, eta esan poesia dela.

Saria irabazteko moduko zerbait behar zuten. San Pedro egunean argitaratzen dute saritutako lanen liburua. Atzealdean egileen argazkiak agertzen diren hori. Saria irabaziz gero, hirurek pentsatuta zuten zer idatzi argazkiaren ondoan: mundu guztiak zekien DBHko hirugarren maila gainditu zutela, zein ziren futbolearen aritzen zena eta zeinek jotzen zuen saxofoia. Futbolaria arrantzalea ere bazen.

Maiteari eskaini nahi zioten saria. Hirurek. Golak eskainita eta musika eskola-ko kontzertuetan lortu ez zutena, Zure irribarrea nuen buruan hau idatzi nuenean esaldiarekin lortu nahi zuten. Baina, aurretik, koaderno eta boligrafoa motxilatik atera eta idaztera. Maitasunari ez idaztea erabaki zuten, gero, klaseko mutilen erdiek maitasunari idazten ziotelako eta epaimahaikideak aspertu samar egongo zirelako. Estrategia ona, beharbada.

Hiru lan aurkeztu behar eta hirurak behar zuten onak. Arratsalde osoa zuten aurretik. Egun hartan, ezta entrenatzera ere, bakoitzarentzat poesia bana egin arte behintzat. Lehena, angula arrantza gaitzat hartuta. Beste biak ez dituzte gogoan. Saxofoi jotzaileak patrikatik sinonimoen hiztegia atera zuen. Angula hitza hainbes-tetan errepikatu beharrean txitxardin jartzea erabaki zuten hirurek. *Aitona Inazio txitxardinak biltzera joaten da gauero. Azkenaldian dabil nahiko ero, baina familia guztia biltzen gara hark zerbait bilduz gero. Kalada bat, eta pasa baia, beste kalada bat, eta pasa baia... zein erreza zen orrialdeak betetzea.*

Iluntzerako, idatzi zituzten hirurak. Hori bai, futbolaria lehenago aspertu zen eta San Pedro festetan nesketan egin gabe egon behar bazuen ere, bera entrena-mendura zihoala erabaki zuen. Hiruretan txarrena nire izenean entregatu esan, motoa martxan jarri eta Antilla aldera joan zen mutila. Arrantzalea ere bazena.

Beste biak nahiko haserre hartu zuten erabakia. Ederki kosta zitzairen beste bi poesiak amaitzea, baina bi azkenak angulen istorioa baino politagoak ziren.

Bakoitzak bana hartu eta futbolariaren izenean aurkeztu zuten hiruretan poesia kaxkarrena, Aitona Inaziorena.

Epaimahaiari, ordea, angulen istorioa gustatu zitzaion gehiena. Arrantzaleak egin zuen neskatan; ileak tente-tente zituela atera zen kalera. Gogoan dut, beste biak, autotxokeetan buelta eta buelta ibili ginela. Merkea atera zitzaien angulen istorioa. Merkea atera zitzaigun, bai. Saxofoi jotzailearekin batera ni izan bainintzen angulen istorioa baztertu eta saririk gabe gelditu nintzenetakoa.

Orain itsasontzitik agur egiten ikusten dut arrantzalea, itsasora joan behar duen bakoitzean. Saririk gabe gelditu ginen biak, ordea, lehengoan bueltaka jarraitzen dugu, tartean-tartean idazten ere bai, letrak edo notak, baina sortzen edo imitatzen. Hurrengo baterako anbulatorio atzean egin dugu zita. Musikaria eta biok han izango gara. Arrantzaleak, beste egitekorik ez badu, azalduko omen da.

Jon Agirresarobe

Txakurra

Ikusi genuen txakurra
bizi ziren etxean,
etzanda zegoen ohean,
goxo-goxo lotan.

June Arruti

Lili Txikia

Behin bazen lilitxo bat inoiz ez zena irekitzen. Egun batean, zelai hartara azti bat iritsi zen. Aztiak lilia triste ikustean, zer gertatzen zitzaion galdetu zion. Liliak bero gehiegi egiten zuela lurrean erantzun zion.

Aztiak berak bakarrik ezagutzen zituen hitz magikoak.

Bat-batean, zeru urdina gris kolorekoa bihurtu zen. Pixkanaka-pixkanaka ur tantak erortzen hasi ziren. Liliak, pozaren pozez, bere petaloak zabaltu zituen eta zelaiko beste lore guztiek oso lore polita zela esan zioten.

Itziar Irastorza

Dinosauroa

Bazen dinosauro bat Igor izena zuena. Dinosauro hori haragijalea zen eta, horregatik, haragia zen bere jakirik gustukoena.

Dinosauro Rex bat zen. Baina, arrazoi horregatik, beste dinosauro guztiak izuririk bizi ziren. Rex dinosauroa triste zegoen, lagunik ez zuelako. Horrela ezin zuela jarraitu pentsatu zuen. Eta haragia jan beharrean, entsaladak jango zituela erabaki zuen eta horixe egin zuen.

Horrela, beste dinosauro guztiak ez ziren gehiago beldurtu eta berarekin oso gustura egoten ziren, oso dinosauro jatorra zelako.

Igor Romero

Erosi eta erosi

Etiket ateratzean,
denda ikusi dudanean,
txakurkumeak zeuden han.

Orduan,
txakurkumea erostean,
nor bait etorri zitzaidan.

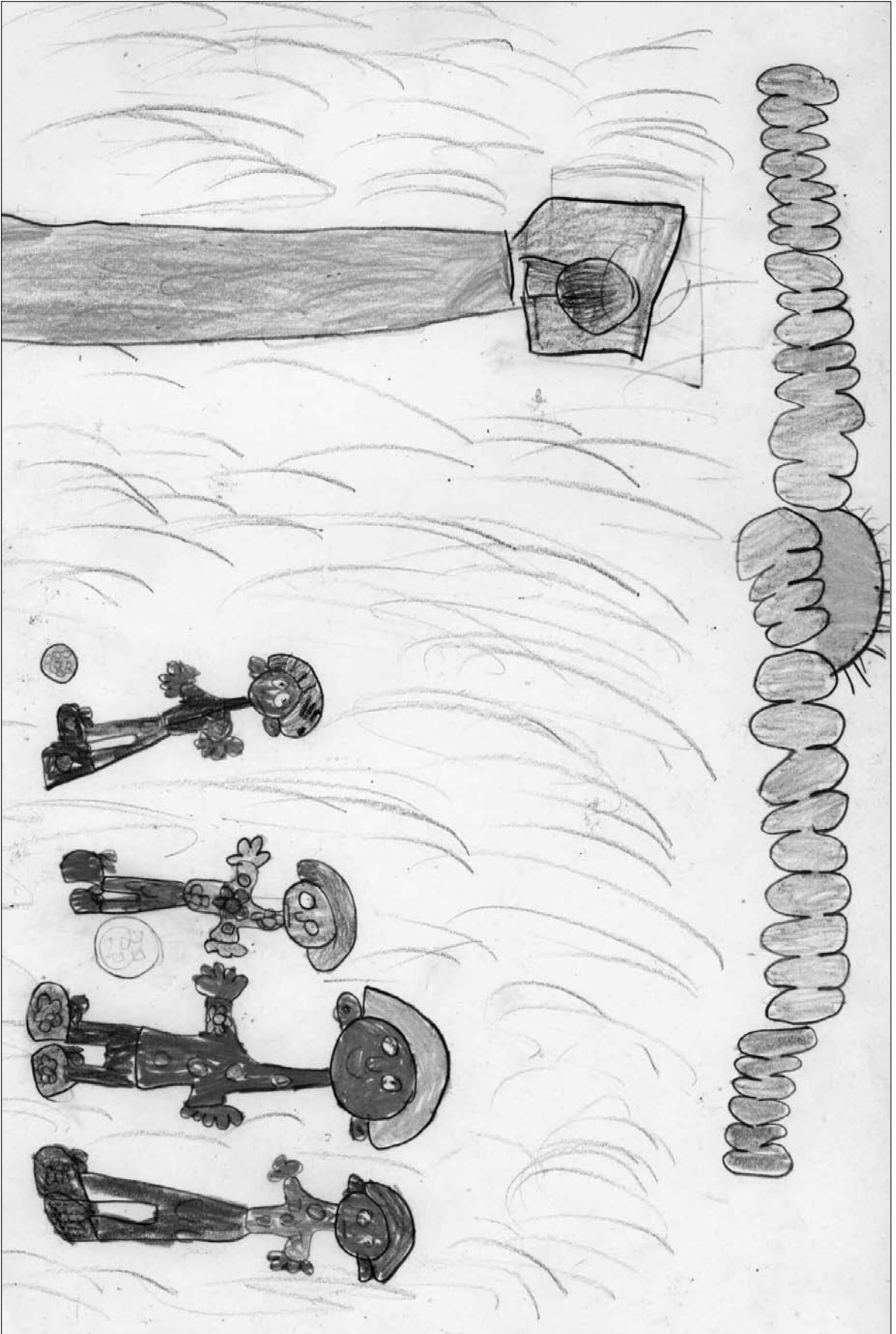
Eta esan zidan:
zer egiten dun denda?
Erosi eta erosi!

Uxue Alberdi

Logalea

Ikasi, ikusi eta egin lo.
Horixe egiten duzu, nire moxolo!
Amatxok, jaiki!
aitatxok, esna!
Baina zu beti lo.
Zer gertatu zaizu, moxolo?
Jan eta lo, beti potolo.

Leire Manterola

June Arruti

Urez betetako mundua

Bazen behin, herri txiki batean, etxe bat. Etxe hartan mutil bat bizi zen, baina mutil hari gauza guztiak ahaztu egiten zitzaizkion.

Mutiko horrek Ander izena zuen. Gau batean, dutxatzen ari zela, dutxako txorota ixtea ahaztu zitzaion. Biharamunean konturatu zen, baina beranduegi zen. Atea ireki zuen; baina, hala ere, ezin zuen dutxako txorota itxi, gogorregia zegoelako.

Bi urte igaro eta gero, mundu guztia urez beteta zegoen eta, hainbeste urte igaro eta gero, herri hartako lagun guztiak arrain bihurtu ziren eta oso pozik bizi izan ziren.

Maria Manterola

Marrazo maltzurra

Egun batean Adri izeneko mutil bat hondartzara joan zen, igeri egitera. Uretan zebilela, marrazo batek kosk egin zion hankan.

Hondartzako zaindaria, larri zebilela ikusita, laguntzera joan zen.

Medikuengana eraman zuen. Oso larri zegoen eta sendatzeko makina berezi batean sartu zuten.

Bitartean, hondartzeko zaindaria marrazoaren atzetik joan zen. Zaindaria-arentzat marrazoa ezaguna zen eta harritua zegoen, itsasoa arrainez beteta egonda, Adriri zergatik egin ote zion koska.

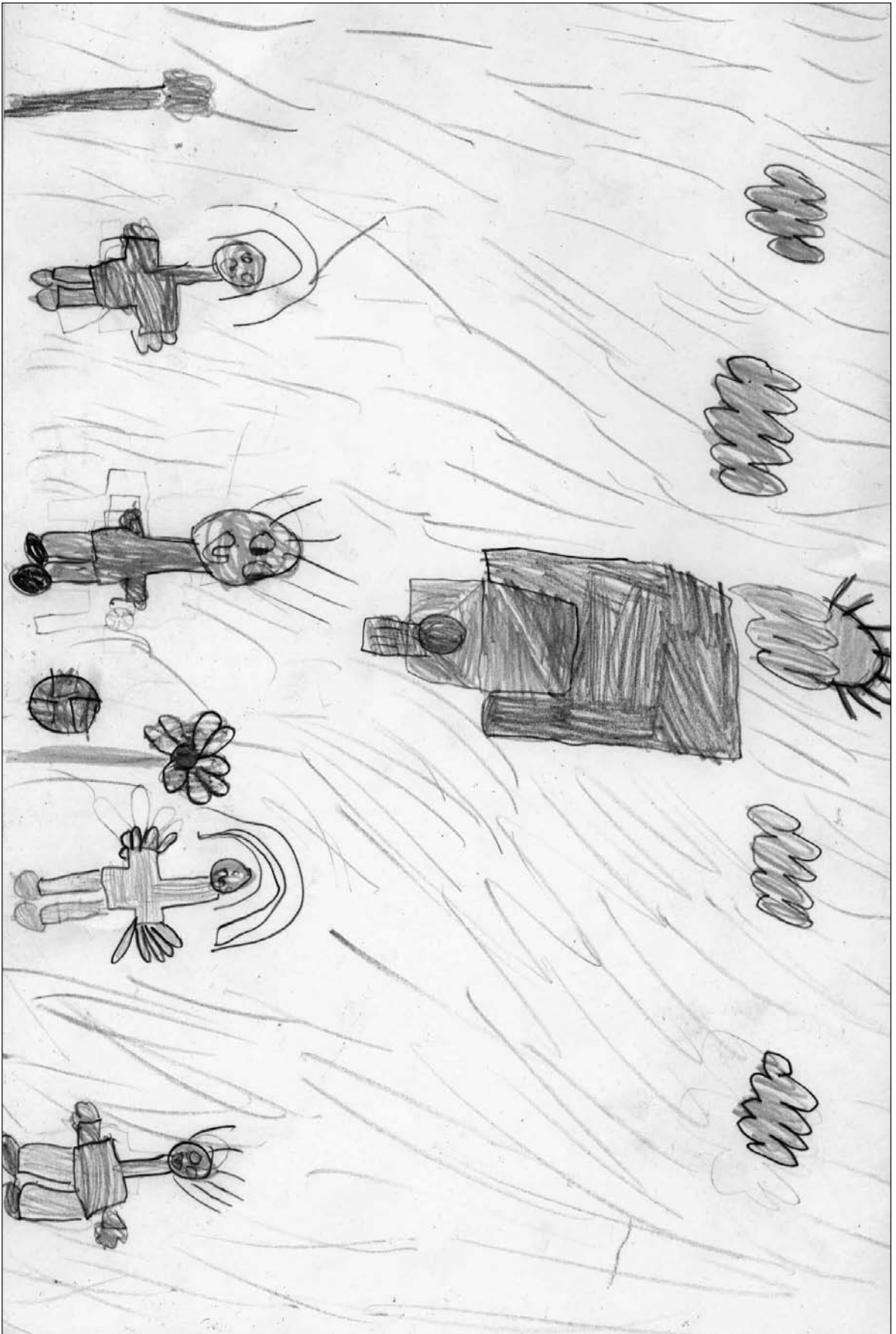
Itsasoan haren bila zebilela, irla misterioitsu batera iritsi zen.

Han marrazoa hilzorian aurkitu zuen eta bere inguruan inoiz ikusi ez zituen arrainak, hegalean partez, bi hanka zituztenak.

Hura ikusita, marrazoak Adri holako arrain batekin nahastuko zuela pentsatu zuen zaindaria.

Adrihengana itzuli zen zaindaria. Adri sendatuta zegoen eta zaindaria kontatu zion zergatik egin zion kosk marrazoak; baina hilik zegoela eta lasai ibiltzeko.

Iker Uranga

Nerea Erlicia

Itsuak

Egunak ilunak, gauak beltzak,
soinuak ezagunak,
nekez egingo dituzte pausoak
ez badituzte lagunak.

Aurretik doaz txakurrak,
bastoiak dituzte zaharrenak,
ongi ezagutzen dituzte kaleak,
nahiz eta ibili azkenak

Paulo Argibe

Animaliak eta ni

Balea itsasoan, plas-plas.
Txoria airean, txio-txio.
Txakurra kolean, guau-guau
eta ni ikastolan, lan eta lan.

Ione Zinkunegi

Unai Zabala

Izurdeak, 6 umeak, 4 gizonak eta piratak

Bazen behin, Afrikako uharte batean, sei ume galduta. Hamabi bat egun zera-matzaten galduta. Dagoeneko, uhartean moldatzen ziren; baina, etxera joateko gogo handia zutenez, uhartetik nola atera pentsatzen hasi ziren. Itsasontzi baten bila hasi ziren lehendabizi: hiru alde batetik eta beste hiru, bestetik. Horietako talde batek izurde bat topatu zuen ur izkinan. Korrika batean joan ziren harengana. Gerturatu zirenean, izurdea zauritua zegoela konturatu ziren eta, berehala, beste taldearen bila joan ziren, izurdeari laguntzeko. Lagunak aurkitu eta ziztu bizian joan ziren laguntzera.

Topatu zuten toki berean zegoen izurde gaixoa. Ezin zuen mugitu ere egin.

—Zer egin dezakegu izurdea sendatzeko? —galdetu zuen batek.

—Ea zerbait bilatzen dugun uhartean bera sendatzeko.

Berehala aurkitu zituzten uhartean dauden hosto sendagarri batzuk. Benda bezala jarri zioten eta han eduki zuten izurdea egun batzutan, sendatu bitartean.

Handik bost egunetara, izurdea sendatu zen eta bere familiarekin batu zen.

Egunak pasa ahala, izurdearen familia osoa umeak bisitatzera etortzen ziren, haiei eskerrak emateko.

Egun batean, uhartean itsasontzi bat aurkitzen jarraitzen zuten bitartean, pirata batzuk ikusi zituzten eta hauxe esaten entzun zieten:

—Uharte honetako herrian lapurreta egin behar dugu! —esan zuen pirata nagusiak.

Umeek, piratek ziotena entzunda, herrira joan ziren horren berri ematera.

—Piratak ikusi ditugu eta lapurtzera datoz!

Herrian baziren lau gizon indartsu, piraten beldurrik ez zutenak.

Borrokarako prest zeuden.

Piratak herrira iritsi zirenean, jenderik ez zegoela konturatu ziren eta nahiko harrituta gelditu ziren. Bat-batean herriko lau gizonak azaldu ziren eta borroka batean hasi ziren.

Piratek galdu zuten borroka eta korrika batean itsasontzira abiatu ziren uhartetik irteteko asmotan. Itsasontzian sartu ziren eta handik ehun metrotara itsasontzia hondoratu egin zen. Herriko jendeak, piratak lau gizonekin borrokan ari ziren bitartean, piraten itsasontzia zulatu egin zuten.

Herriko jendea oso pozik jarri zen piratak herritik bota zituztelako.

Eskertzeko sei ume galduen beren etxea bilatzen lagundu zioten.

Orduz gero, sei umeak, izurdeak eta uharteko jendeak asko maitatu zuen elkar.

Enara Larreta

Mikel Atxega

Olentzeroren etsaia

Bazen behin Orio izeneko herri polit bat. Herri horretan laster Gabonak izango ziren. Gau batean Regorio izeneko gizon bat etorri zen. Regorio alkatearengana joan zen eta esan zion:

—Basoa bota nahi dut hipermerkatu bat egiteko, eta hamar milioi emango dizkizut.

Eta alkateak hau esan zion:

—Baina basoa ez da nirea, herri basoa da.

Alkatea herritarrekin bildu eta lortu zuen denak baimena ematea, esanez lana egongo zela herritar guztientzat.

Basoaren erdian haur guztien ametsa bizi zen: Olentzero.

Basoa saldu baino lehen hasi ziren zuhaitzak botatzen. Olentzero oso triste jarri zen, handik joan behar zuelako. Berehala, bere lagunei deitu zien: Meltxor, Gaspar eta Baltasar erregeei.

Olentzero eta Erregeak greba egiten hasi ziren eta mezu bat bidali zioten herriko alkateari, honako hau esanez:

—Basoa botatzeko asmoa gelditu arte Gabonetan herri honetara ez gara etorriko.

Urte hartan ez zen Olentzero etorri eta haurrak oso triste zeuden; jateari utzi eta gaixotu egin ziren. Alkatearen semea ere gaixotu egin zen.

Orduan, jendea joan zen alkatearengana eta esan zioten:

—Zertarako nahi dugu denda handi bat, gure umeak basoan jolasterik ez badaukate?

Alkateak Regoriorekin hitz egin zuen eta esan zion:

—Basoko zuhaitzak botatzeko asmoa gelditzen ez baduzu, herri honetako poliziek kartzelan sartuko zaituzte.

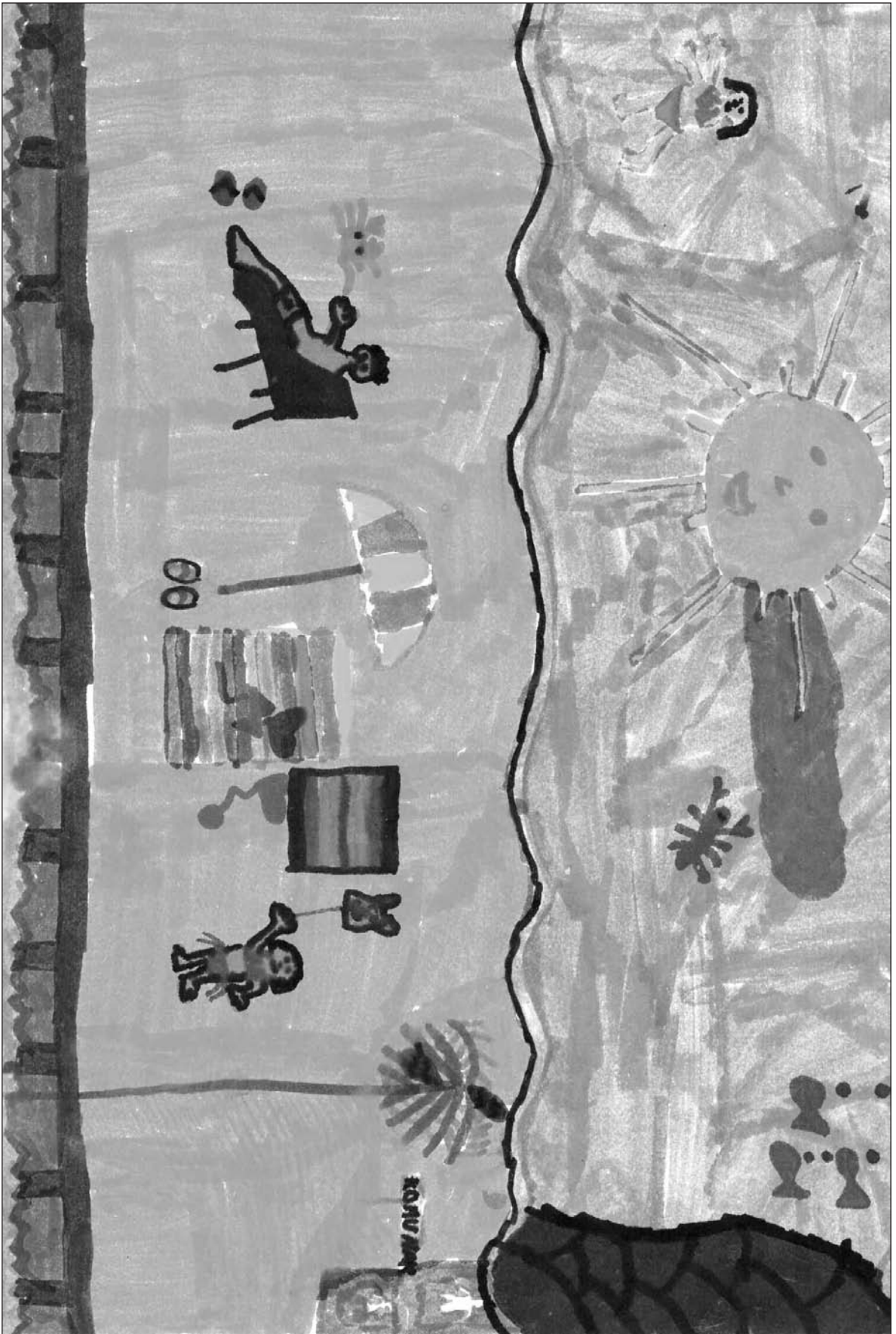
Regorio, beldurtuta, basoa botatzeko plana gelditu eta, korrika batean, bere herrira joan zen, hartu behar zuen diru guztia herrian ahaztuta utziz.

Herritarrek, diruarekin, basoa konpondu zuten.

Basoko kontua bukatu zenean, Errege eguna heldu zen eta herrira hiru zaldi eta asto bat azaldu ziren herriko plazan. Meltxorrek esan zuen greba bukatu zutela eta gau hartan laurek banatuko zituztela opariak: hiru erregeek eta Olentzerok. Umeak asko poztu ziren; afaldu eta azkar asko oheratu ziren, hurrengo egunean opariak jasotzeko.

Azkenean, Gabonak ondo bukatu ziren Orion. Olentzero bere etxera joan zen eta herritarrek zoriontsu bizi izan ziren.

Ione Zinkunegi

Rut Atxega

Sagarra

Sagar hori,
sagar gorri,
barruan duzu
txuri-txuri,
gozo-gozoa,
bizi-bizia,
azala, mamia
eta hazia.
Sagar gorri,
sagar txuri,
koska egingo dizut
geroxeago zuri.

Yera Arruti

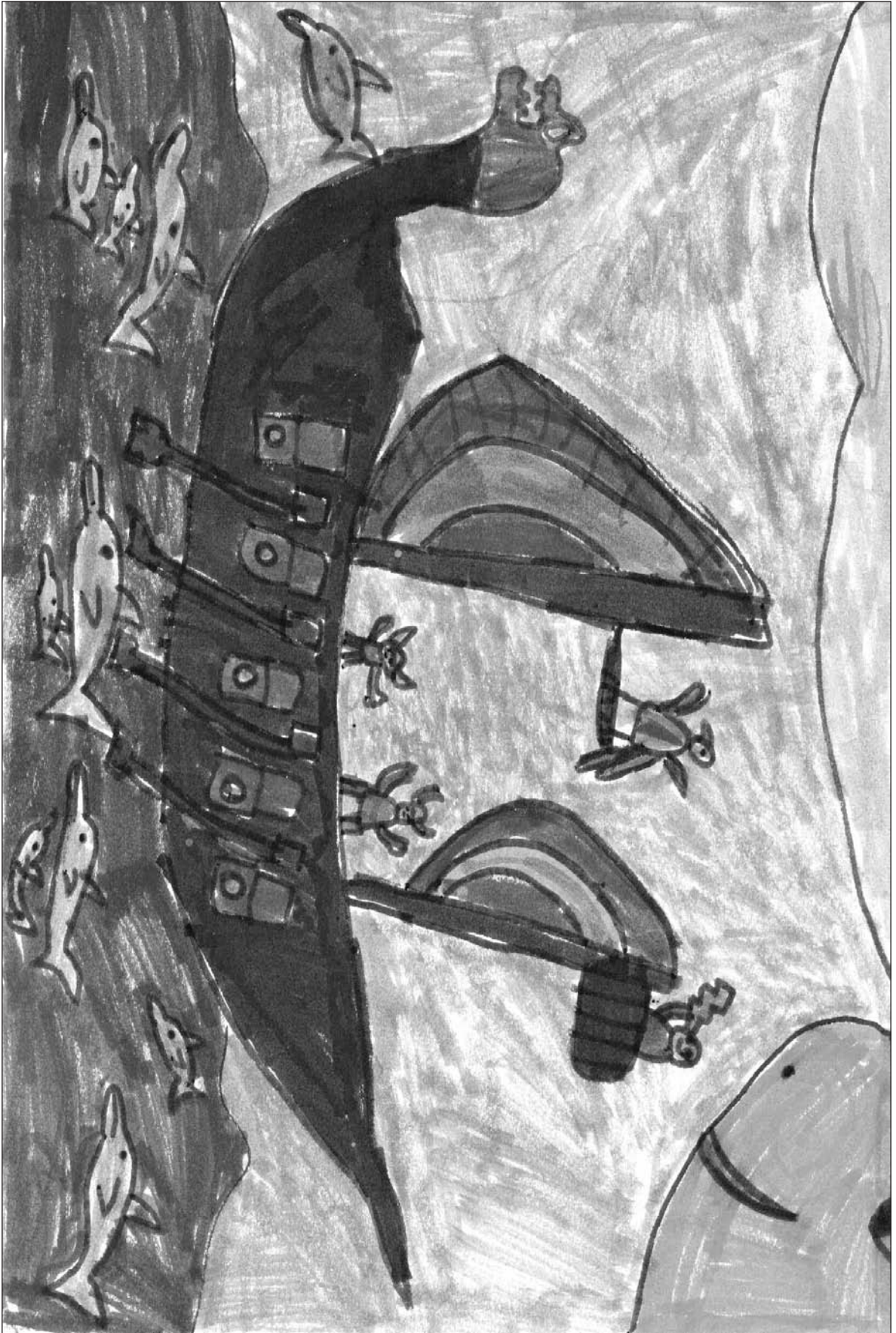
Txantxangorria

Hegan doa txantxangorria
zelaiez zelai,
zuhaitzez zuhaitz.
Kabia egin du,
Arrautzak ere bai.

Hegan doa txantxangorria
bere kumeekin batera.
Etorri da arrano beltza
kumeak jatera.

—Korri korri, goazen etxera!

Alvaro Azkue

Aitor Fernández

Elur panpina

Bazen behin ume bat beti Gabonak izatea nahi zuena. Xabier izena zuen eta oso majoa zen.

Egun batean bakarrik gelditu zen, lagun guztiak elurretara joan zirelako. Eta berari nola ez zioten ezertxo ere esan, ba, bakarrik gelditu zen, etxean telebista ikusten.

Halako batean, telebistan zer ikusiko eta elur panpina bat ikusi zuen eta, bat-batean, lorategira atera zen eta dena zuri-zuri ikusi zuen.

Bola bat egiten hasi zen eta, orduak eta orduak pasa ondoren, bola handi-handi bat egin zuen eta beste bola handi bat egiten hasi zen. Horrela ere orduak pasa zituen.

Bola txikiena bola handienaren gainean jarri eta bi alboetan bi makila jarri zizkion, besoak bezala; bi arrautza, begiak bezala; porru bat, ahoa bezala; eta, bukatzeko, azenario bat, sudurra bezala. Ikaragarri polita gelditu zen.

Eta gau hartantxe, denak lo zeudela, zer pasako eta, Maitagarri bat agertu zitzaion eta elur panpinari bizia eman zion. Horrela, hurrengo egunean, Xabier esnatu eta elur panpinarengana joan zen. Eta elur panpinak esan zion Xabierri:

—Xabier, hotza daukat. Jarri bufanda bat eta txapel bat, mesedez. Eta Xabierrek, beldurtuta, esan zuen:

—Nor ari zait hitz egiten?

Eta elur panpinak esan zion:

—Ni, ni ari naiz hitz egiten.

Eta Xabier konturatu zenean elur panpinak hitz egin egiten ziola, segituan ekarri zizkion bufanda eta txanoa.

Egunak joan eta egunak etorri, Xabier aspertzen ari zen elur panpinak ezin zuelako etorri berak nahi zuen lekuetara. Eta, horrela, pentsatzen jarri zen. Denbora dezente pasa zuen pentsatzen, eta esan zuen:

—Badakit! Bi makila jarriko dizkiot, hankak bezala.

Horrela, egun batean esan zion elur panpinak Xabierri:

—Xabier, nahi al duzu nire lagun bat ezagutu?

Eta Xabierrek erantzun zion:

Paula Ondozabal

—Bai, bai! Asko gustatuko litzaidake lagun berri bat egitea!

Eta basora joan ziren. Eta txoriogroa ikusi zuten. Eta Xabierrek esan zion elur panpinari:

—Zer da hori? Ai! A, ze beldurra! Lagundu, lagundu!

Eta elur panpinak esan zion:

—Lasai, nire laguna da. Ez dizu ezer egingo.

Xabierrek esan zuen:

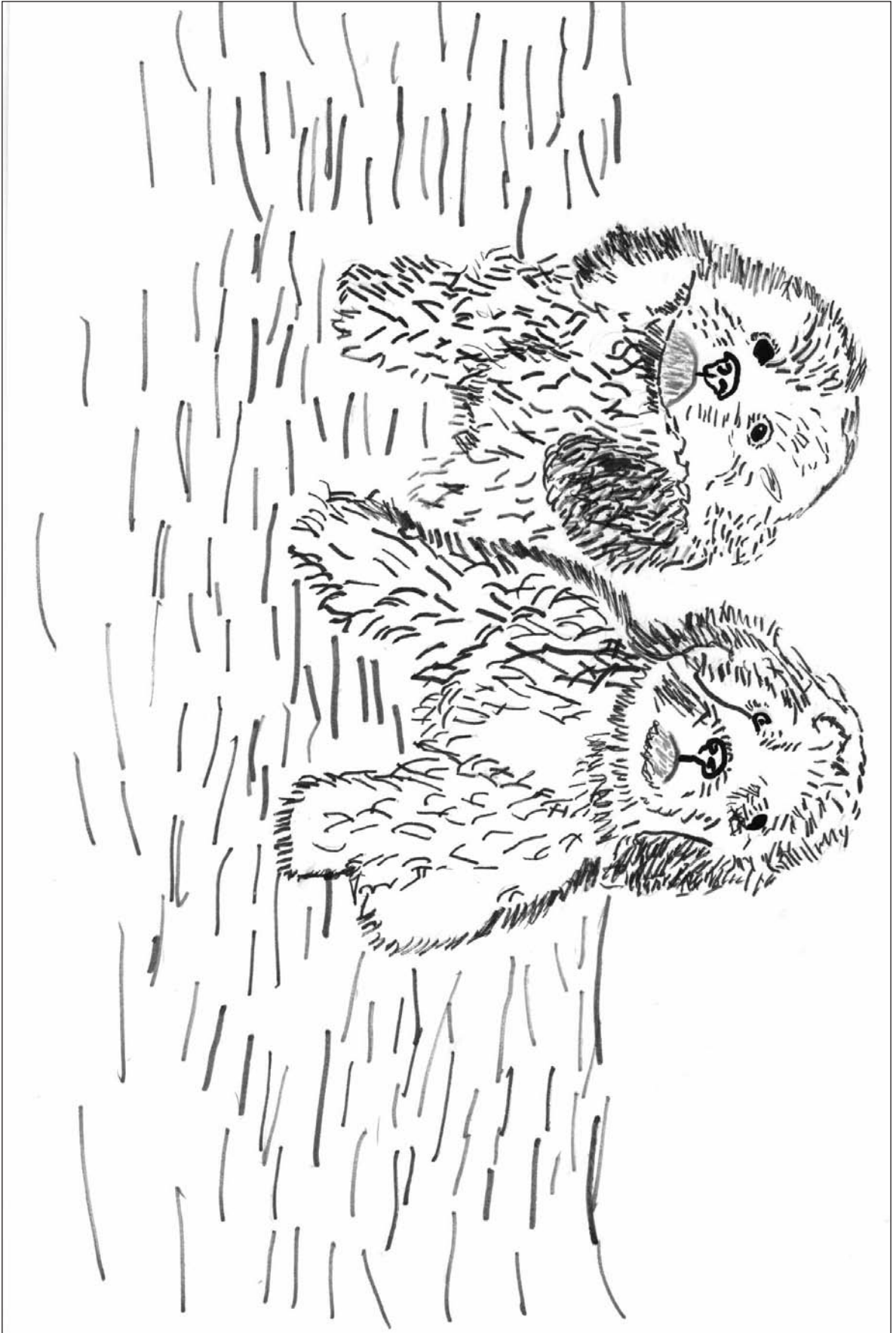
—Bueno, hala bada, lasaiago nago.

Eta arratsalde guztia elkarrekin pasa zuten hitz egiten eta jolasten. Lagunak egin zirenez, Gabon guztiak pasa zituzten arratsaldetan basoan txoriogroarekin.

Egunak joan eta egunak etorri, geroz eta arazo handiagoak zetozen. Uda etortzen ari zen eta elur panpina urtzen hasi zen.

Xabier plan bat asmatzen hasi zen. Eta segituan asmatu zuen plana. Edalontzi bat hartu zion elur panpinari. Elurra edalontzian sartu eta edalontzia izozgailuan sartu zuen. Uda etorri zen, baina zati bat zegoen gordeta. Elur panpinaren bihotza zen. Eta Xabierrek, beste elur panpina bat egiten duenean, izozgailura joan eta elurrez betetako edalontzia hartzen du, berak egindako elur panpinari jartzeko, bihotza bezala.

Leire Begiristain

Paula Argintxoma

Susie eta armairuko mundu zoragarria

Bazen behin Susie izeneko neskato polit bat. Baina arazo bat zuen, eta arazoaren kontakizuna hemendik hasten da.

Susiek beldur ikaragarria zion ilunari eta, egun batean, bere amak bilera bat zuen eta Susiek amari itxaron behar zion. Halako batean, soinu bat entzun zuela iruditu zitzaion eta zerealak, gailetak eta... gordetzen zituzten armairuan sartu zen. Ondoren, atzeraka erori zen eta mundu polit eta bitxi batean zegoen. Han esnez egindako opilak itsasontziak ziren eta galleta erraldoiak, eskailerak.

Orduan hango galleta pinpirin batek esan zion:

—Zer egiten duzu hemen politta? Nola da zure izena? Zenbat urte dituzu?

Susiek esan zion:

—Susie naiz, zazpi urte ditut eta, armairu batetik erori ondoren, mundu bitxi honetara iritsi naiz.

Eta erantzun zion galletatxoak:

—Hemen, zu bezalaxe, gizaki bat bizi da eta hemengo erregea da. Hark ere zazpi urte ditu. A, ze kasualitatea ezta?

Eta Susiek esan zuen:

—Ba, bai! Ezagutu al dezaket?

Gailetatxoak erantzun:

—Bai, baina dotore jantzi beharko duzu lehendabizi.

—Ongi dago.

Susie, dotore jantzi ondoren, erregearengana joan zen.

Erregearen aurrean belaunikatu eta agurtu egin zuen.

Ondoren, erregeak neskatoari eskua heldu eta han musu eman zion, esanez:

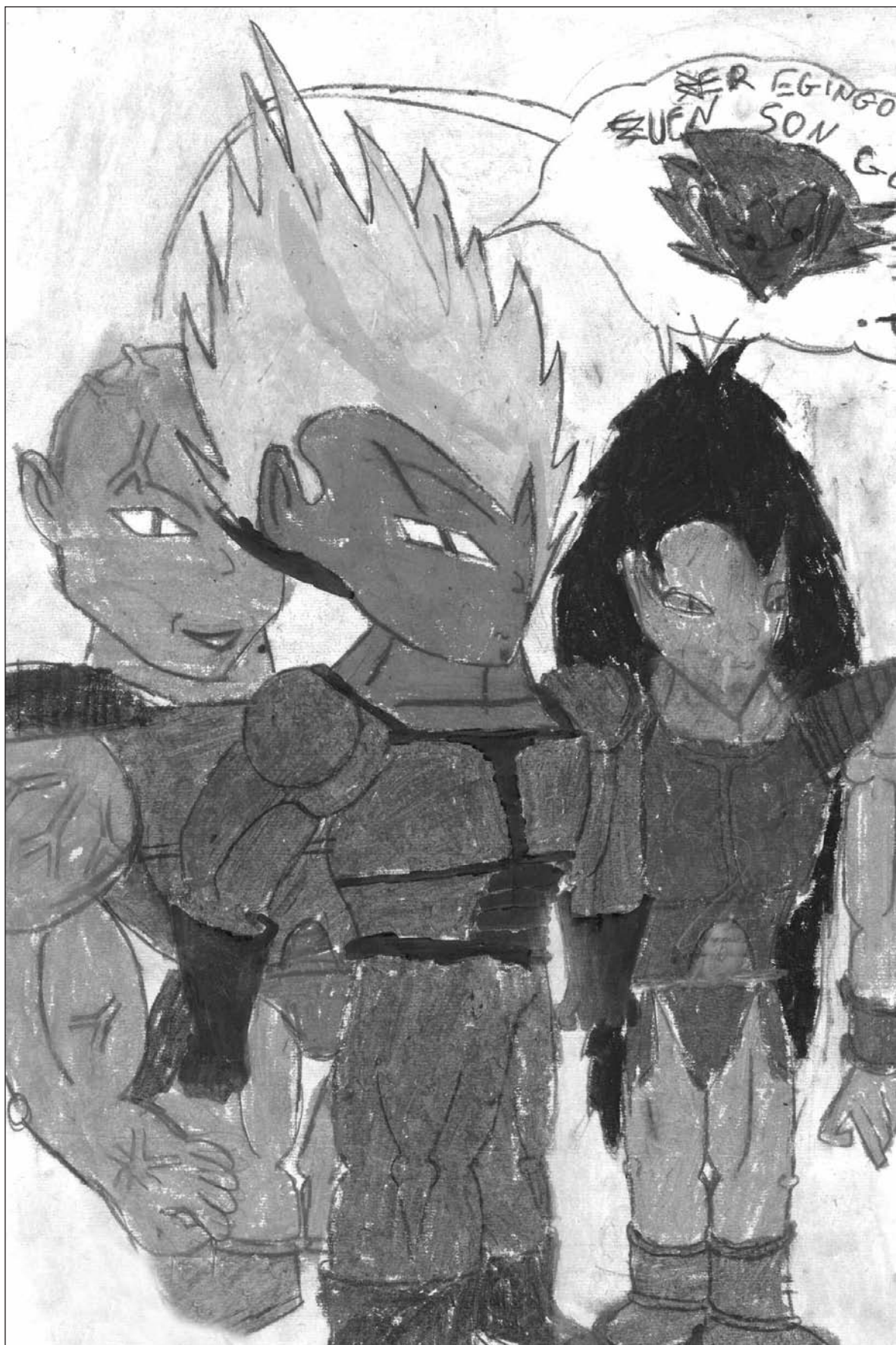
—Zer egiten duzu hemen, neskatxa?

—Armairu batetik erori eta mundu bitxi honetan agertu naiz!

—Neskatxa, lagunduko al zeniguke mundu honetako galleta maltzurra atzematen?

—Noski baietz!

—Hemengo tarta gozoz eginiko etxeak puskatu eta irentsi egiten ditu. Onena galleta osorik irenstea izango da; baina nik bakarrik ezingo dut, beraz... zuk lagundu beharko didazu.

Unai Azkue

Mundu bitxi hartan, gaua berehalaxe ailegatzen zen eta lotarako ordua iritsi zen. Erregeak neskatoa gonbidatuentzako gelara eraman zuen.

Hurrengo goizean, Susie esnatu eta erregeak galdetu zion:

—Ongi egin al duzu lo, neskatxa? Eta bide batez; nola duzu izena?

—Susie dut izena eta bai, oso ongi egin dut lo.

Eta erregeak, galdera bat egin zion:

—Nahi al dituzu zereal gozo batzuk?

—Bai, zerealak! Iupiiii!

—Goazen, ba, zereal horiek irenstera!

Susie eta erregea zereal kaxan sartu ziren. Han zereal mordoa zegoen; eta, gainera, goxo-goxoak. Bapo jan ondoren, galleta maltzurra harrapatzeko, sare bat osatu zuten gozokizko zizareez. Bazkaldu aurretik, opilezko itsasontzian jolastu ziren, eta, bitartean, marrubizko zukuz eginiko itsasoa dastatzen ibili zen Susie. Jateko ordua iritsi zenean, Susiek erregeari galleta maltzurra harrapatu behar zutela gogorarazi zion. Han harriak ogi biribilak ziren, eta horietako baten atzean ezkutatu ziren galleta noiz iritsiko zain.

Galleta maltzurra iritsi zenean, sareaz harrapatu eta denen artean jan zuten.

Mundu hartan afaltzeko ohiturarik ez zenez, lotarako garaia segituan iristen zen. Susiek eta erregeak lo egin eta hurrengo eguna iritsi zenean, Susiek esan zion erregeari:

—Nola duzu izena?

—Eduin erregea naiz, printzesa!

—Ez deitu horrela; bestela, lotsatuko naiz.

Susiek esan zion joan beharra zuela; baina arratsaldero bisitatzera etorriko zela. Susieri agur esateko, eta galleta maltzurra harrapatu zutela ospatzeko, ospakizun bat egin zuten hango jaki gozoenekin. Ospakizuna amaitu ondoren, armairutik atera eta ama iritsi zela konturatu zen. Amak esan zion:

—Zer egiten duzu hor gordeta, maitea?

—Ze tontakeriak esaten dituzun, Susie!

Susie isilik geratu ondoren, barre handi batekin ama besarkatu eta musu eman zion.

Eta hortik aurrera, amak jakin gabe, Eduin printzearekin jolastera joaten zen egunero.

Batzuetan, gainera, opilak ekartzen zituen etxera.

Eta hala bazan edo ez bazan, sar dadila kalabazan!

Jaione Illarramendi

Ayla Manterola

Aita-Semeak

Aitak semeari,
poemak;
semeak aitari,
irria.

Aitak semeari,
euskara;
semeak aitari,
eskerrak.

Aita semearentzat,
eredu;
semea aitarentzat,
etorkizun.

Julen Alonso

Guraizeak

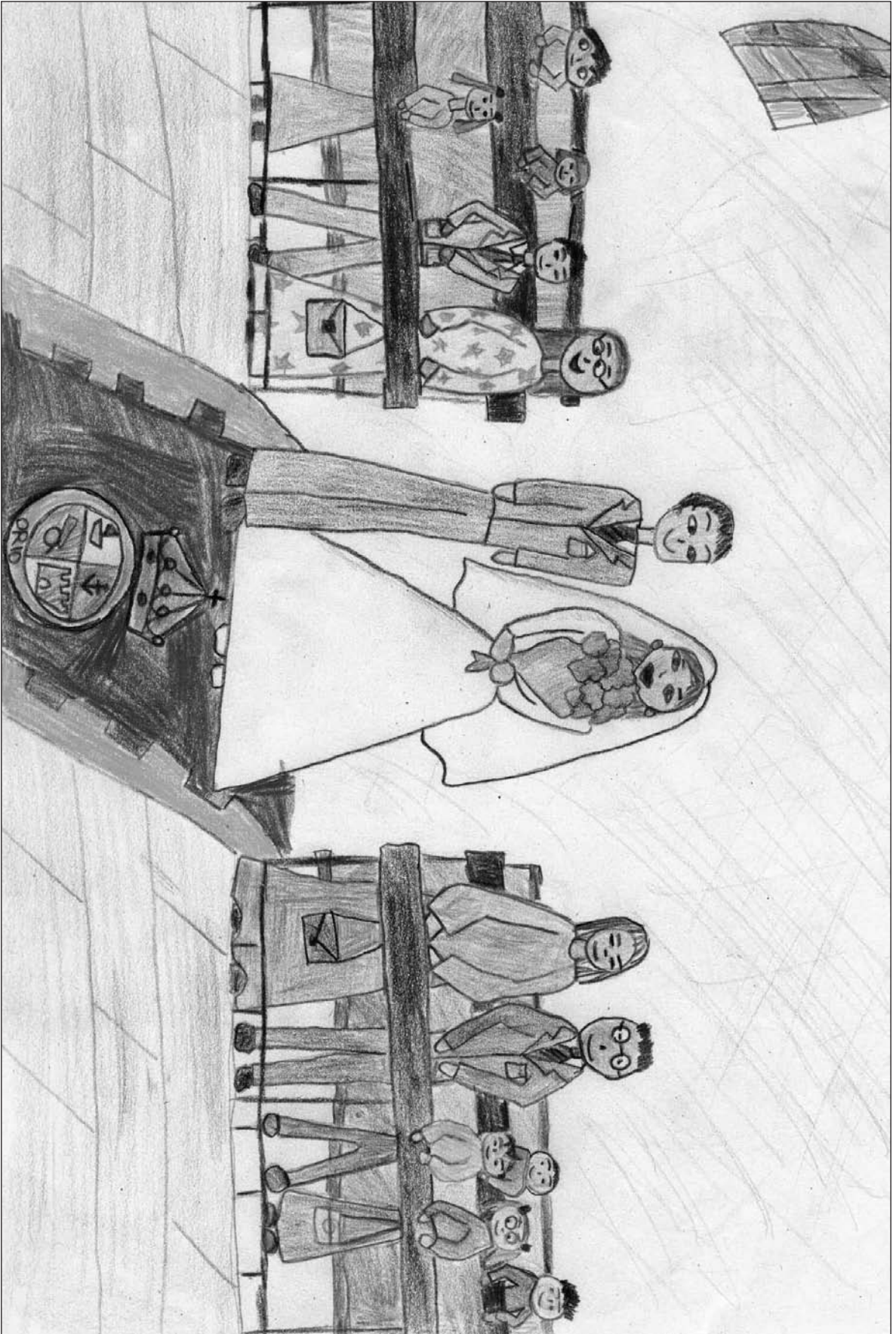
Gliski-glaska guraizeek
urratu dute nire amonaren elea,
orain nork kontatuko dizkit
sutondoan ipuinak?

Gliski-glaska guraizeek
urratu dituzte eguzkiaren izpi beroak,
uda honetan joan al naiteke
hondartzara?

Gliski-glaska guraizeek
urratu dute nire loroaren jarduna,
orain nork alaituko du
gure etxeko balkoia?

Oihuka eta garrasika hasi naiz,
indarraren indarrez,
guraizeek ikusi naute,
eta hasi dira barrez

Xabier Makazaga

Ione Zinkunegi

Askatasuna

Bazen behin Txomin izeneko baserritar bat. Azken boladan oso ernegaturik zebilen, ehiztariak batetik eta lapurrek bestetik, animaliak hiltzen zizkiotelako.

—Ondoko Prontxiori erosi beharko zizkioat abereak; jubilatu egin behar omen dik eta abereak salgai zeuzkak —esan zion Txominek anaiari.

Txerri bat, bost oilo, bi txakur eta hiru zaldirengatik hiru mila euro ordaindu eta bere baserrira abiatu zen Txomin.

—Zerbait pentsatu behar diat, oraingoan ez zidatek animalia bat bera era hilko, ez horixe!

Animaliak ez ziren inoiz bakarrik egoten; egunez Txomin eta gauez hirira etorritako kolonbiar bat egoten ziren baserri inguruan animaliei inork ezer egin ez ziezaien.

Egunak joan eta egunak etorri, Txomin oso gustura zegoen animalia guzti-guztiak bizirik zeudelako.

Animaliak, ordea, ez zeuden Txomin bezain alai

—Zerbait egin behar diagu, hau ez duk bizitza —kexatzen zen txerria.

—Arrazoi duk, egun guztian zaindariak zeuzkaagu gainean eta kartzelan baino okerrago bizi gaituk —esan zuen txakur txikienak.

—Lapurrek ditek erru guztia. Berengatik ez balitz, ez ginateke horrela egongo —adierazi zuen zaldi beltzak.

—Ehiztarien errua ere baduk, batere erreparorik gabe ibiltzen dituk—eta txoriak hiltzen, eta azkenean bidean harrapatzen duten guztia hiltzen ditek —erantzun zion bere ondoan zegoen zaldiak.

—Bazekiat zer egin dezakegun —esan zuen txerriak—. Aseguru bat egingo diagu, nagusi Txominek eta guk erdibana ordainduko diagu; hala, gutako norbaiti zerbait pasatzen bazaio, aseguruak Txomini dirua emango zioke eta berak animaliak doan erosiko ditik; guk, berriz, zaindaririk ez diagu beharko eta libre biziko gaituk

—Ez duk ideia txarra —esan zuen zaldi zuriak—, telebistan eta irratan beste gauzarik ez duk entzuten; hemen badakizue: modernizatu ala hil.

—Aseguruaren kontu hori ondo zegok —esan zuen oilo kezkatiak—; hala, geure erara ibiliko gaituk inoren aginduak bete beharrik gabe; baina, bakarrik gaudenean, nola babestuko gaituk lapur eta ehiztariengandik?

Alvaro Azkue

—Egia duk, duela hamar urtetik hona gauzak asko aldatu dituk, arriskuz inguraturata bizi gaituk eta irtenbideak aurkitu behar ditiagu —esan zuen txakurretako batek—. Hik modernitatea aipatu duk lehen —zuzendu zitzaion zaldi zuriari—. Bada, modernitateak arriskuen aurka zerbait eskaintzen al dik?

—Nik dakidanez, arriskuen aurkako beste aseguru bat —erantzun zion zaldiak.

—Zer! Beste aseguru bat! Konturatzen ari nauk modernitatea guri ilea hartzen ari zaigula —esan zuen txakurrak—. Txomin eta kolonbiarra gainetik kenduko ditiagu, baina dirua izeneko beste jauna izango diagu aurrealdetik kendu ezinik; eta nik, aukeran, nahiago ditiat ezagun zaharrak ezezagun berriak baino.

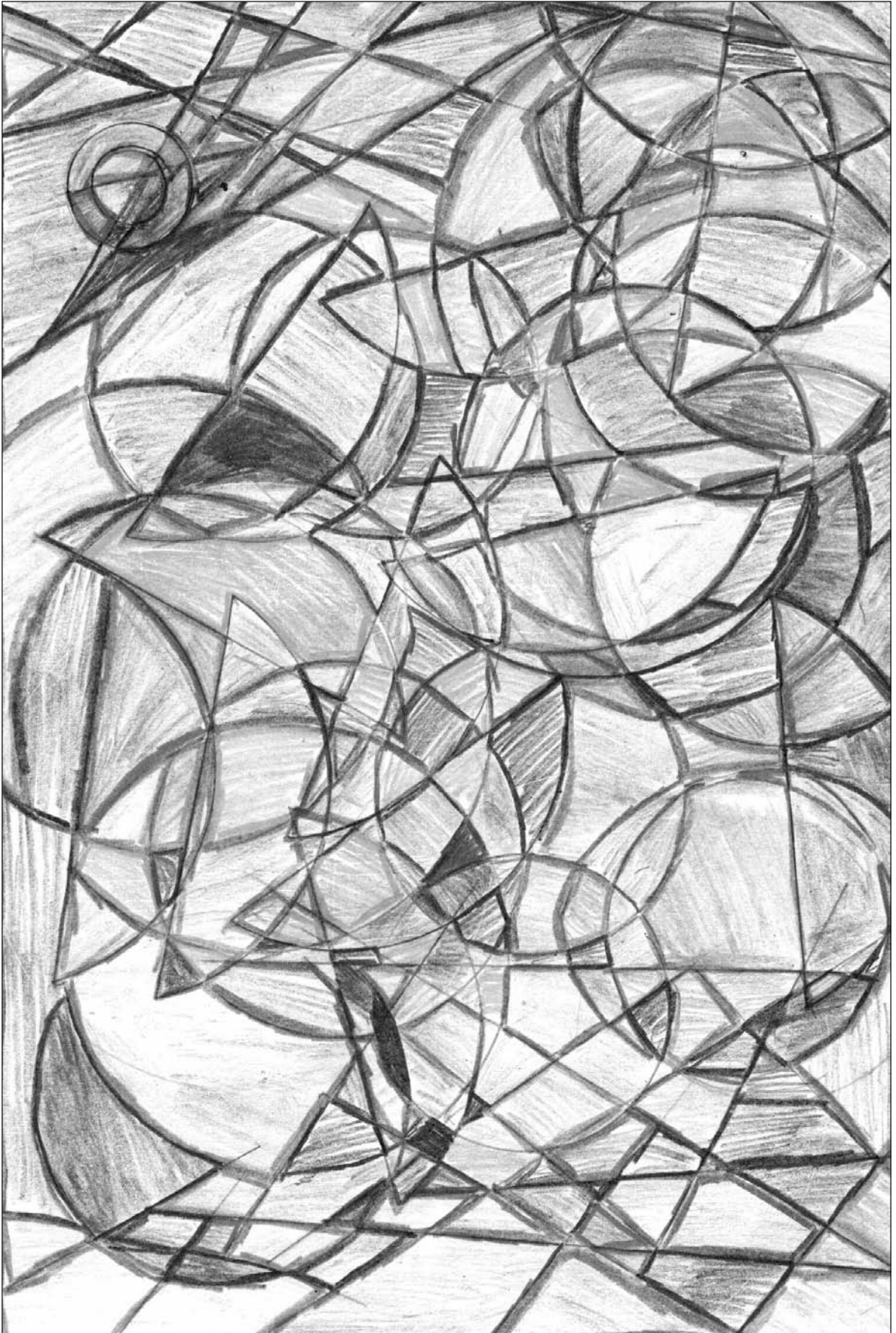
—Aizue, badakizue zer? —esan zuen oilo txikienak.

—Zeeeeerrrrr! —erantzun zuten guztiek.

—Joan daitezela aseguru guztiak popatik hartzera. Hiria utzi eta mendira joango gaituk: hobe duk lan pixka bat gehiago egin eta aske bizitzea.

Eta, hala, Txominen animaliak Donostiako etxaldea utzi eta Aralarrera joan ziren bizitzera.

Julen Alonso

Leire Begiristain

Motxila baten istorioa

Bazen behin Jon izeneko mutil bat. Ile marroia zuen eta begi urdinak. Hamaika urteko mutil bat zen eta 5. mailan zebilen.

Irailaren 8an eskola hasten zen eta, urtero bezala, eskolako materiala erostera joan zen...

Bere etxe azpian zegoen dendara joan zen eta han 20 euroko motxila bat ikusi zuen. Motxilaren etiketa begiratzera joan zenean, etiketan hau jartzen zuen: Motxila + estutxea + materiala 20 euro. Jonek 40 euro zituen eta, bi aldiz pentsatu gabe, erosi egin zuen.

Hurrengo egunean eskola zuenez, motxila prestatzen hasi zen eta konturatu zen ez zela motxila arrunta, hiru dimentsiotakoa baizik.

Hurrengo egunean, Jon 7:30ean esnatu zen, gosalduta zuen, gero hortzak garbitu eta janztara joan zen. Ondoren, motxila hartu eta autobus geltokira joan zen. Gelara iritsi zenean, motxila barruan begiratzeko hasi zen, estutxea hartzeko, eta konturatu zen ez zegoela. Barrurago begiratzeko hasi zenean, konturatu zen bere motxilak denboran atzera egin eta beste garaira eramaten zuela.

Jonen eskola 9:00etan hasten zen. Erlojuari begiratu zion eta, denbora zuenez, motxila barruan sartu zen. Bat-batean dinosauroen mendera bidaiatu zuen.

Jon harrituta geratu zen dinosauroen mundua ikusterakoan: dena zuhaitzez beteta zegoen eta, ez zuenez ezer ikusten, barrurago joatea erabakitzen zuen. Halako batean, bi arrautza erraldoi ikusi zituen; arrautzak ikusterakoan, pentsatu zuen dinosauro gurasoak gertu egongo zirela eta, orduan, eskolara bueltatzea erabaki zuen.

Dinosauroen mendean denbora oso azkar pasatzen zen eta, konturatzerako, eskola hasteko ordua iritsi zen. Jonek erlojura begiratu zuen: 8:50 ziren eta motxilatik atera zen, baina ez zekien dinosauroen mundutik ateratzerakoan, pasabidea itxi behar zuela.

Jonek ez zituen etxeko lanak eta, orduan, motxila eskolan utzi zuen.

Arratsaldeko 16:00etan, autobusa hartu eta etxera joan zen, motxila eskolan utzita.

Motxilaren pasabidea irekita zegoenez, dinosauroen mundutik dinosauroak eta beste animaliak gure mundura pasa zitezkeen.

Aurrena hiru lepo luze atera ziren motxilatik. Jendea, dinosauroak ikusterakoan, builaka hasi zen, eta pertsona batek poliziari deitu zion.

Edurne Urretabizkaia

Poliziek eskola itxi zuten eta detektibeei deitu zieten. Detektibeak eskolara sartu ziren eta dinosauroen aztarnak eta oinatzak aurkitu zituzten.

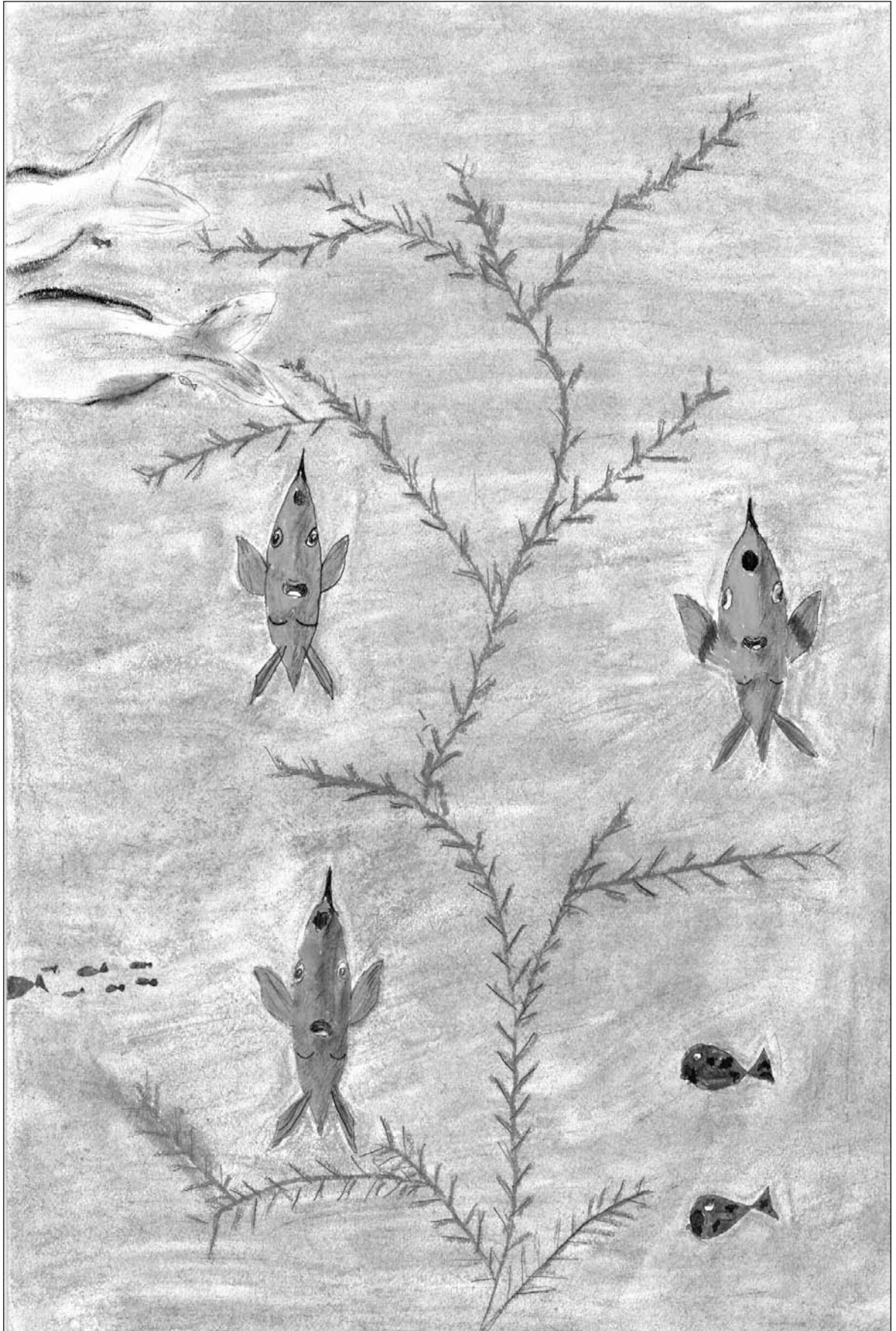
Jonek telebistan ikusi zuen gertatutakoa eta eskolara joan zen korrika. Eskolara iritsi zenean, poliziak ez zion utzi pasatzen; baina berak barrura sartu nahi zuen, motxila berreskuratzeko, eta leihotik sartu zen.

Jonek motxilaren pasabidea itxi zuen eta, eskolako garbitzailez moxorrotuta, dinosauroen aztarnak kendu zituen.

Garbitzaileen tresnekin eskolakoa konpondu zuen, baina orain dinosauroak bere herriko basoan zeuden galduta. Orduan, plan bat bururatu zitzaion: Jonek iazko ikasturtean dinosauroen gaia aztertu zuen eta, orduan, bazekien dinosauroen janaririk gustukoena fruta zela. Hartu zuen fruta mordo bat eta motxilan jarri zituen, dinosauroak motxilara gerturatzeko. Gerturatu zirenean, Jonek atzetik bultza egin, eta PUN! desagertu egin ziren.

Azkenean, herria normaltasunera bueltatu zen eta handik aurrera Jon heroi bezala hartu zuten.

Aitor Atxega

Izaro Houghton

Nire kostaldea

Orioko kostaldea da oso ederra,
menditsua eta berdea;
hantxe bizi naiz ni
zorionez betea.

Hondartza ere gertu dut
olatu ederrekin,
hantxe ibiltzen dira
olagarroak elkarrekin.

Gailurrean harrizko gurutzea
Kukuarri mendian,
bere edertasuna nabarmen
egunsentian.

Ni bizi naizen herria,
ederra eta dotorea;
horiz margotuko dut
nire herriko izen maitea.

June Alkorta

Alazne Arruti

Maitasuna

Maitasuna arraroa da,
batzuetan ona eta besteetan txarra.
Ona denean, hau poza!
baina txarra denean...
Maitasuna ez du inork ulertzen,
arraroa baita.
Ez dut nik ulertzen, ezta zuk ere,
baina sentitu bai,
eta sentitzen dudan bitartean
zure maitasuna dut nahi.
Zugan pentsatzen jarraituko dut
bizitza osoan.

Munduan ez dago inor ulertuko duenik,
horrelakoa baita maitasuna.

Mikel Romero

Alba Carretero

Animalien uhartea

1712. urtean Maka Patapalo ankerraren zazpi itsasontzi ozeano barean zebiltzan, Japon erasotzeko prest. Itsasontzi haietako bateko sukaldean mutiko bat zebilen lanean. Oso ausarta zen, baina lotsatia. 12 urte zituen. Japon erasotzera zihoazenean, itsas munstro batek eraso zien. 7 orduz borrokan egon ondoren, ontzi denak hondoratu ziren.

Tiger, sukaldeko mutikoa, konorterik gabe geratu zen, baina ez hilda. Bat-batean, munstroak Tiger heldu zuen. Itsas ondora zeraman. Azken momentuan, Tigerrek itsasontzi bateko egur puska hartu zuen eta begian sartu zion. Munstroak orro handi bat egin zuen. Oso haserre zegoen. Tigerrek beste begian sartu zion. Munstroa itsuturik geratu zen, eta, hori aprobetxatuz, ihes egin zuen. Baina, joan aurretik, bihotzean sartu zion egur zatia eta, horrela, munstroa hil egin zen.

Mutikoa konorterik gabe geratu zen berriz. Korronteak eraman egin zuen Tarawe uharteraino. Esnatu zenean, hondartza batean zegoen eta bere ondoan animalia basatiak zeuden.

Bat-batean esan zion animalia haien buruzagiak:

—Nor zara, eta nondik zatoz?

Mutikoa harrituta geratu zen animalia bat hitz egiten ikustean. Hala ere, erantzun egin zion:

—Tiger dut izena eta Espainiatik nator.

Animalia haiek herri batean bizi ziren, etxeak eta guzti zituzten. Baita tabernak, jatetxeak, ostatuak... Pertsonak bezala bizi ziren. Tiger espetxe batean sartu zuten. Baina berehala askatu zuten. Animaliak pertsonak bezala bizi ziren, baina ezin zituzten etxeak konpondu. Horregatik, etxeak oso zaharrak zeuden.

Tiger animalia batzuen lagun egin zen. Belatz katamotza oso azkarra zen, bai buruz eta baita abiaduraz ere. Beste laguna Arnot elefantea zen, oso handia eta indartsua. Hirurak jolasten ematen zuten eguna. Gauean, berriz, Tigerrek etxeak konpontzen zituen.

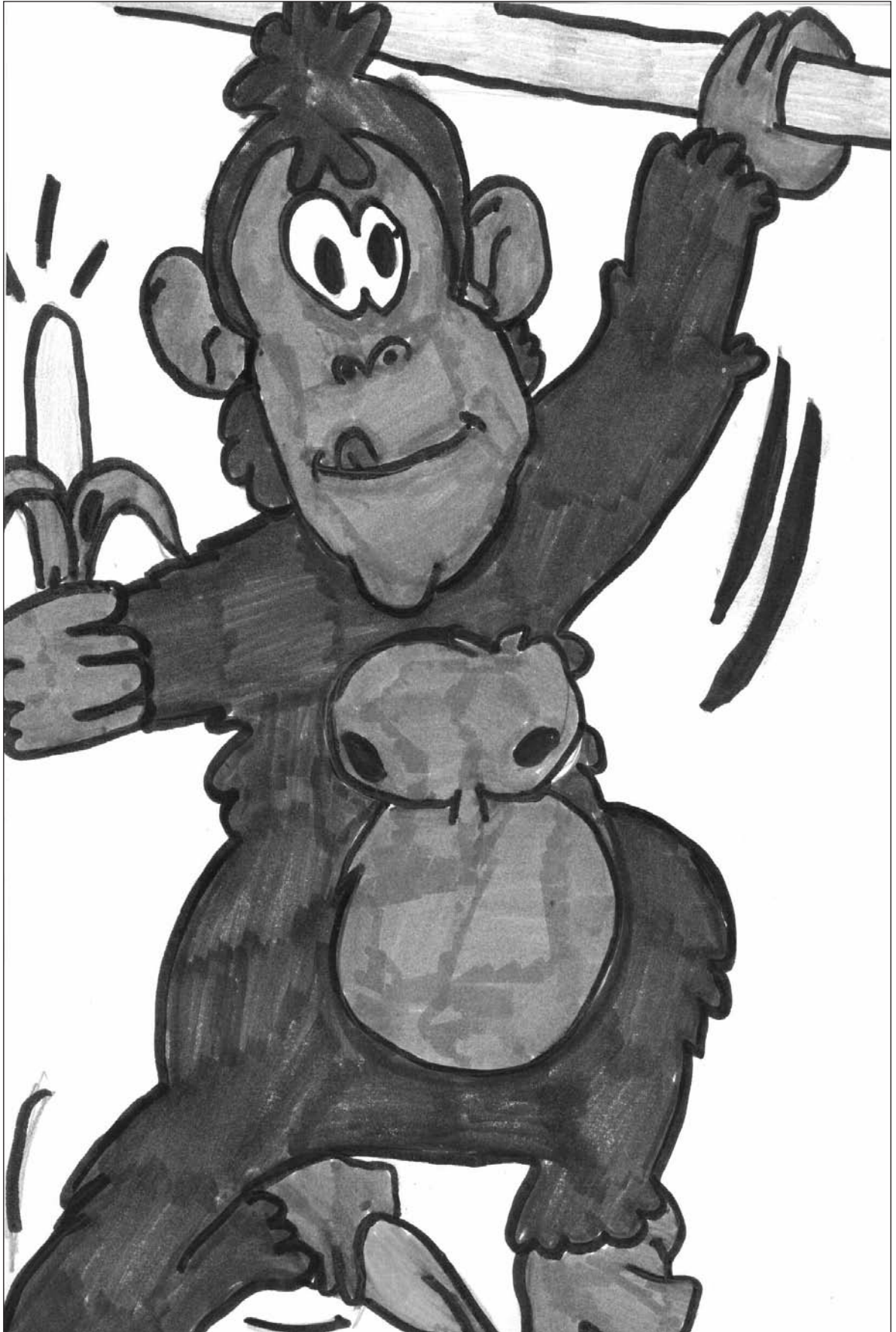
Egun batean Tigerrek Belatzi galdetu zion ea nola hitz egiten zuten. Erantzuna luzea izan zen:

—Lehen, oso lasai bizi ginen eta pertsonak ginen. Ni tabernaria nintzen. Beno, egun batean Xixili izeneko sorgin maltzur bat iritsi zen uhartera. Basoak erretzen zituen, urak zikindu... Beraz, bere aurka borroka egitera joan ginen, baina denak animalia bihurtu gintuen. Ordudanik, animaliak gara.

Tiger hunkiturik geratu zen istorio harekin eta beste galdera bat egin zion:

—Zer gertatu zitzaion Xixiliri?

—Ondoko uhartean bizi da.

Alex Fernandez

Horrela, Tiger beste herritar bat bezala hartu zuten.

Tigerrek etxe guztiak berritu zituenean, beretzako etxe erraldoi bat egin zuen. XV. mendeko gaztelu eder bat zirudien, oso sendoa zen.

1715. urtean, 15 urte zituelarik, Xixili sorginak katapulta batekin eraso egin zien uhartekoei. Tigerren gaztelua izan ezik, dena suntsituta geratu zen.

Denak etxerik gabe zeuden. Berriro egiteko denbora asko beharko zen. Baina Tiger ez zen etxeak egiten hasi. Denak bere etxean bizitzen jarri eta kristal lodiko kupula bat eraikitzen hasi zen. Bukatu zuenean, bi ate egin zizkion. Ondoren, etxeen arrastoak kentzen hasi zen. Denak kendutakoan, aizkora hartu eta kupula barruko zuhaitz guztiak moztu zituen.

1716. urtean, jadanik, kupula barruan eraikuntza bakarra zegoen: Tigerren gazlekua. Beste dena lur sail bat besterik ez zen. Laster gaztelua handitzen hasi zen. Azkenean, kupula barruan gaztelu handi bat besterik ez zen geratu. Denak bertan bizitzen geratu ziren.

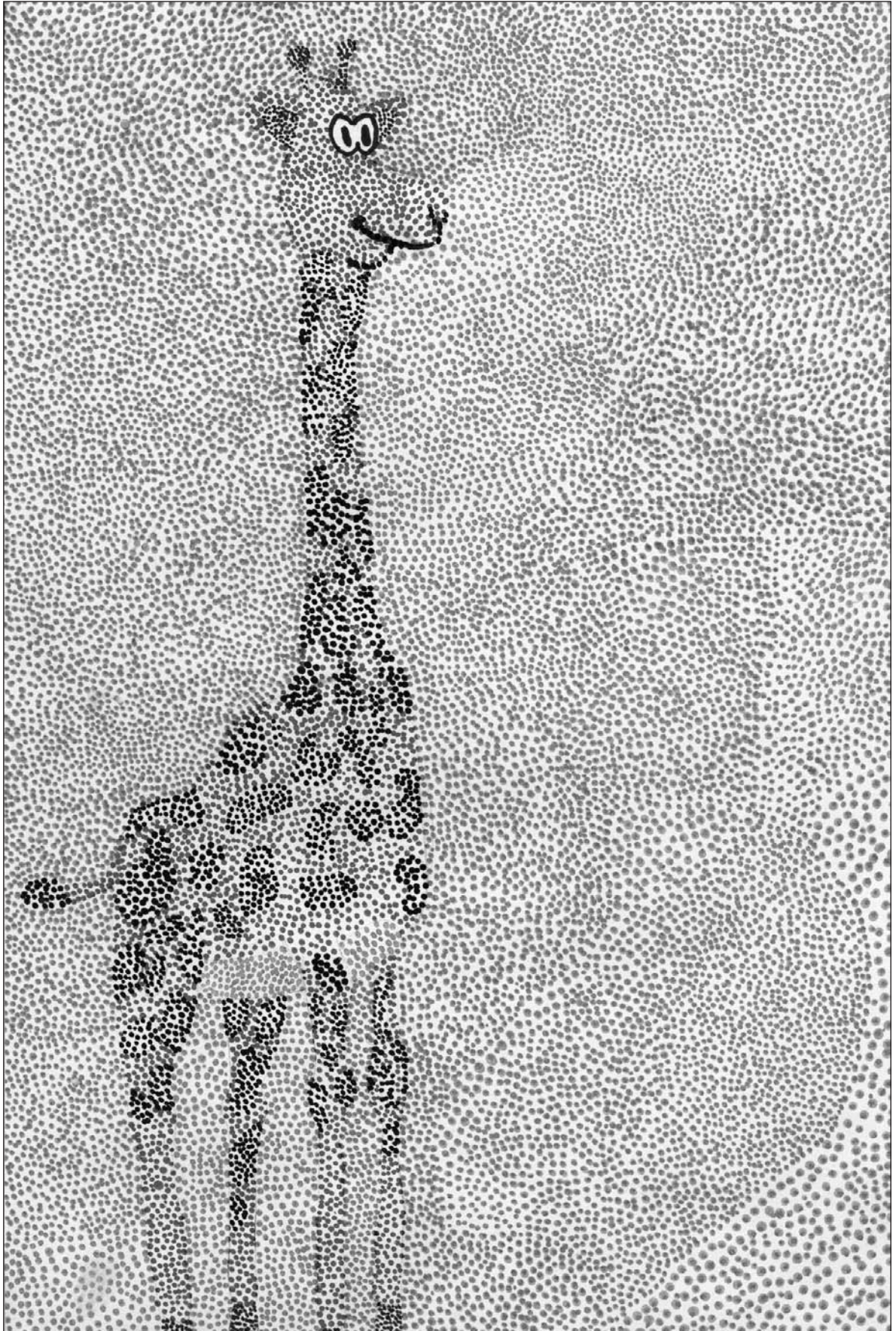
Hogei urterekin Xixili sorginarengana joatea erabaki zuen. Belatz eta Arnot berarekin joango ziren. Txalupa bat eraiki zuten eta, berehala, Xixiliren uhartera abiatu ziren. Herriko jakintsuak esan zien bi proba gainditu beharko zituztela. Lehenengoan 15 metroko paret bat pasa beharko zuten. Bigarrenengoan tigre baten aurka borrokatu behar zuten.

Herritarrak agurtu eta txalupan joan ziren. Beste uhartera iritsi zirenean, txalupa utzi eta oinez jarraitu zuten. Hondartzatik garbi ikusten zen. Biribil handiena hondartzak osatzen zuen. Ondoren baso bat zegoen, biribil forman noski. Gero 15 metroko paret zegoen, gainean lur sail bat, bertan tigre bat zelatan ari zen eta erdian Xixiliren etxea zegoen.

Hiru lagunak basorantz abiatu ziren. Oso erraz gal zitezkeen; baina, azkenean, Belatzi ideia bat bururatu zitzaion. Tarteka zuhaitz batera igotzen zen, eta, horrela, bidea nondik zen ikusten zuen. Azkenean, paretara iritsi ziren, baina ez zekiten nola igo. Bat-batean Arnotek Tiger tronpetarekin heldu eta paretaren gainera igo zuen. Ondoren, Belatz igo zuen. Arnot ezin izan zen igo eta, beraz, hondartzara itzuli zen. Tiger eta Belatz aurrera jarraitzeko asmotan zeuden, baina tigrea gerturatu zitzaion. Belatz berekin borrokan hasi zen. Tigerrek aurrera jarraitu zuen. Xixiliren etxera iritsitakoan borrokan hasi ziren. Xixili ez zen ona, eta Tiger entrenatuta zegoen. Beraz, segituan hasi zitzaion irabazten. Sorgina erdi hila zegoenean, konjuru bat esaten hasi zen. Orduan, Tigerrek jakin zuen animalia bihurtzeko zela; korrika laban bat hartu eta Xixilirengana joan zen. Sorgina konjurua bukatzeaz zegoen eta bukatu zuen momentuan Tigerrek labana sartu zion. Sorgina hil egin zen, baina Tiger tigre bihurtu zen. Korrika Belatzi laguntzera joan zen erdi hilda baitzegoen, eta berak hil zuen beste tigrea. Sorgina hil egin zenez, pertsonak animalia bihurtu zituen konjurua hautsi egin zen eta, horregatik, herrira itzuli zirenean, denak berriro pertsonak bihurtu ziren eta oso gustura bizi izan ziren.

Ordudanik munduko herririk alaiena da.

Julen Etxabe

Malen Iturain

Adari adarbakarra

2007ko maiatzaren 2an, Hondarribian bazen nahiko pobrea zen familia bat. Etxea eta bi zaldi bakarrik zeuzkaten. Joxe Mari, hamazazpi urteko mutil bat, ikasten eta lanean ari zen, familiari laguntzeko. Ile marroia eta begi urdinak zituen. Oso ederra zen eta neska asko zituen atzetik. Nahiko altua zen. Bere ama Maria zen, berrogeita hamar urtekoa, eta bere aita Martin, berrogeita hamaikakoa. Bi anaia zituen: Aitor, hogeita hiru urtekoa eta Jon, hogeita zazpikoa. Denak lanean ari ziren ikasketak utzita. Izeba-osabak Orion zeuzkan.

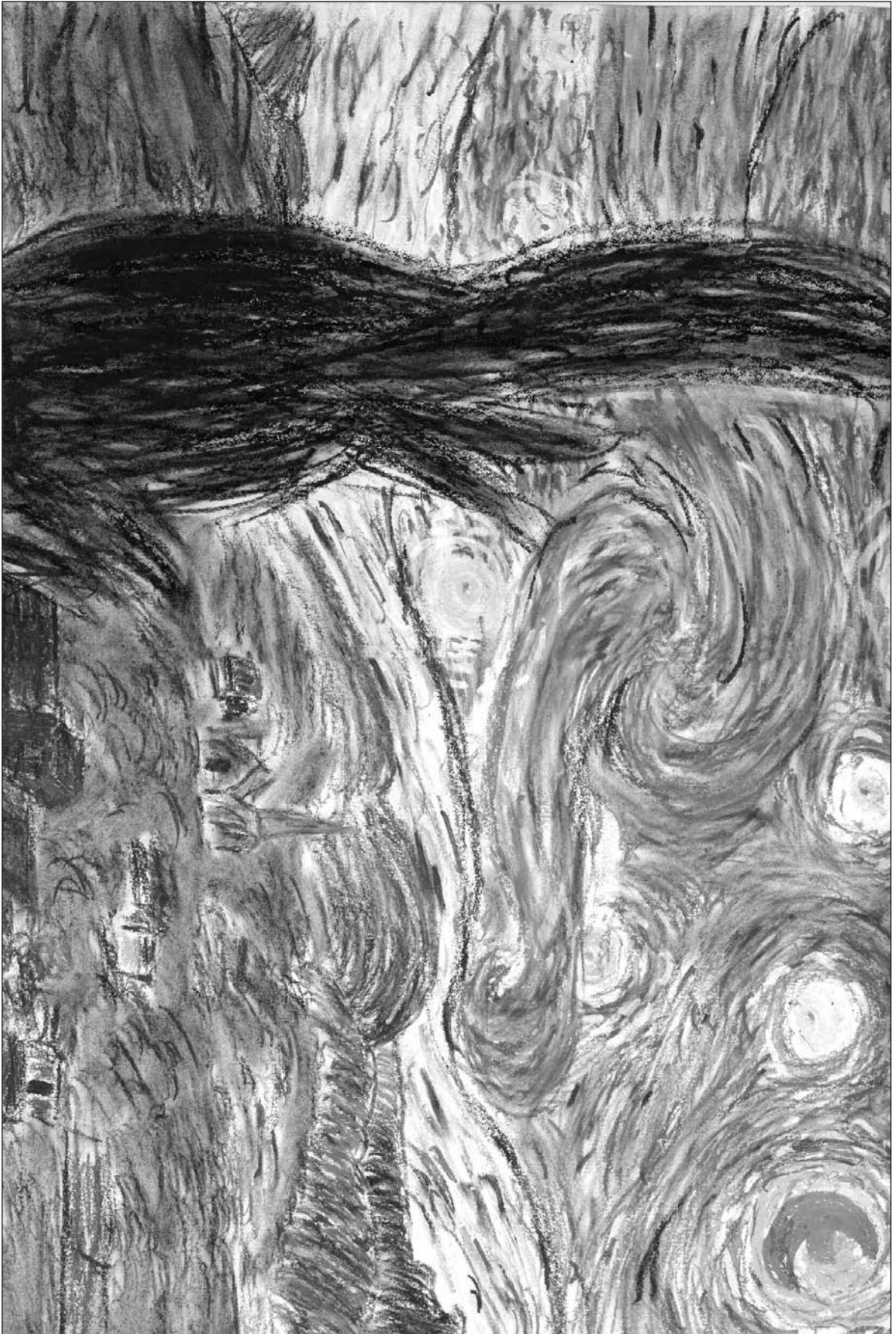
Goizean, bi anaiak lanera joan ziren zortzietan, baina Joxe Mari ikastolara joan zen. Gero hamabi eta erdietan etxera joan ziren denak. Ondoren, zaldi kumea jaiotzeko larri-larri zegoela konturatu ziren. Arratsaldeko zazpi eta erdietan kumea jaio zen, baina ez zela zaldia jaio ohartu ziren, adarbakarra baizik. Adarbakarrari Adari izena jarri zioten. Adari zuri-zuria zen, eta oso zintzoa.

Joxe Mari eta adarbakarra lagun minak egin ziren. Basora joaten ziren jolastera. Joxe Marik eta bere familiak kezka bakarra zuten: Adari jendeak ikusiko ote zuen beldurra. Kontu handiz ibiltzen ziren. Joxe Marik neskalaguna zeukan eta hari bakarrik esan zioten adarbakarrarena. Oso jatorra zen eta Leire zuen izena. Leireren familiaren basoan jolasten ziren hirurak. Adarik hondartzara joan nahi zuen, baina ez zioten uzten. Ez zuten jendeak ikusterik nahi. Hala ere, behin eramane egin zuten eta uretan, hondarrarekin eta abar jolasten oso ondo pasa zuten. Gero, herriko pertsonarik maltzurrenak Adari ikusi zuen. Baina Adarik ere ikusi egin zuen gizona eta etxera joan zen lasterka. Hala ere, berdin jarraitu zuten, basoan jolasten eta abar. Ondoren, gizon maltzur hark jendea adarbakarra ikusi zuela esan zion, baina Hondarribiako jendea jatorra da eta kontu hori ez zen herritik atera. Pertsona matzur hari, beste inori ez esatearen truke, Adari ikusten utzi zioten.

Orioko izeba-osabak aberatsak zituzten eta haiek Adariren adineko behor bat oparitu zioten Joxe Mariren familiari. Orion jaiotakoa zen, Adari jaio zen egun berean. Behorra ere zuri-zuria zen eta Txuri izena jarri zioten. Adari eta Txuri Adariren adarrarengatik bereizten zituzten, bestela berdin-berdinak baitziren. Ondoren, laurak paseatzera irteten ziren. Leire Txuriren gainean eta Joxe Mari Adariren gainean. Egunero ateratzen ziren paseatzera. Herriko lehen zaldiak iza-teagatik diru laguntza bat jaso zuten eta adarbakarrarengatik bikoitza. Handik aurrera pobre izateari utzi zioten. Oso pozik jarri ziren.

Handik egun batzuetara, anaia bat aspertzen hasi zen zaldiekin, Aitor. Eguerdian, bazkaltzen hasitakoan, honela esan zuen:

—Noiz arte edukiko ditugu zaldiak?

Xabier Aramendi

—Aspertzen hasi al zera? —esan zion Jonek.

—Pixka bat, bai. Ez digute ezer ematen eta dirua gastatzen dugu hauek zaintzeko.

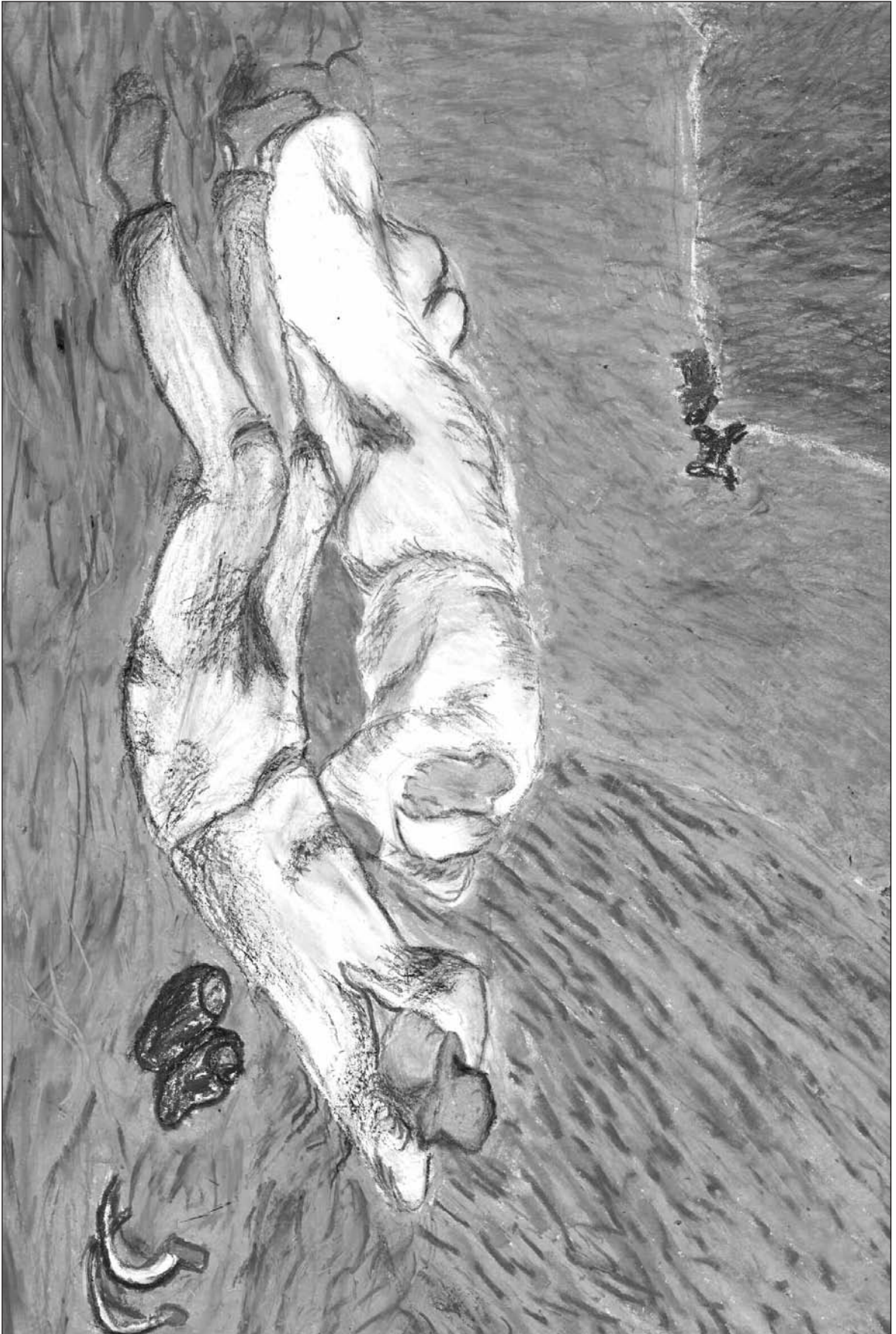
—Egun batean Joxe Marirekin eta Leirerekin joango gara eta ikusiko dugu merezi duen ala ez.

Hurrengo eguna larunbata zen eta laurak joan ziren lau zalditan. Joxe Mari Adarirekin, Leire Txurirekin, Jon zaldiaren gainean eta Aitor behorraren gainean. Oso ondo pasa zuten eta Aitorrek merezi zuela esan zuen.

Adarik bazekien egunen batean joan egin beharko zuela, baina ez zuen nahi. Familia guztiarekin oso gustura zegoen, eta zaldiekin ere bai. Oso ondo konpon-tzen ziren. Handik hilabetera Adariri galdetu zioten ea zer egin nahi zuen: libre izan edo familiarekin geratu. Adarik buruarekin geratu egin nahi zuela adierazi zuen, baina uste zuten Adarik ez zuela ulertu. Adari pertsonak bezala hiz egiten hasi zen, orduan. Denak harrituta geratu ziren. Familiarekin geratu nahi zuela esan zuen.

Orduan, beste ahalmen batzuk ere bazituela konturatu ziren. Azkenean, Adari etxean geratu zen eta oso zoriontsu bizi izan ziren.

Gorka Etxeberria

Eider Arruti

Maitasuna

Nire bihotza lehertu egingo da
nire maitasuna amaigabea delako,
odolean garraiatzen ditudan sentimenduak
nire neska maitearentzat direlako.
Nire bihotza amodioz handitzen ari da,
egiten dudana taupada bakoitzeko
nire neska ederraren
izena esaten duelako.
Eta, emozionaturik, negarrez hasten naiz
nire neskaren hitz goxoak
nire burutik pasatzen direlako.

Xabier Atxega

Maitasunak

Maitasuna itsua da.
Batzuetan min ematen badu ere,
oso ederra da, arrosak bezala.
Maitasunak ondo sentiarazten zaitu
eta bizitzan aurrera egiteko bidea erakusten dizu.
Maitasuna gogorra da, baina beti dauka
aurrera jarraitzeko bidea.
Adiskidetasuna maitasun mota bat da:
lagunak eta senideak maitatzen dituzu,
nahiz eta batzuk ez erakutsi
maite zaituztela.
Gora maitasuna!

Ekiñe Miralles

Joxe Mari Errasti

Alkate inozoa

1. kapitulua

Bazen behin, Japonian zegoen herri txiki bat. Nahiz eta herria txikia izan, leku asko zuen jolasteko: belardiak, plazak, futbol zelaia, kiroldegia... oso leku aproposa zen eta, gainera, ez zen auto askorik ibiltzen. Herriak 4000 biztanle zituen, eta erdia 5 eta 15 urte bitartekoak ziren. Baina egun batean, herri honen historian inoiz gertatu ez zen gauza bat gertatu zitzaion bere lagunekin jolasten ari zen haur bati:

Pello futboleak ibiltzen ari zen bere lagunekin, eta, orduan, baloia auto tartera joan zen. Baloi bila joan zen Pello eta, handik puska batera, bere lagunak ohartu ziren ez zela azaltzen. Orduan, bilaka eta oihuka hasi ziren:

—Pello, Pello!—esaten zuten denek—. Non zaude? Pello!

Baina Pello ez zen ageri. Orduan, Pelloren etxera joan ziren, han egongo zela-koan. Baina bere amak esan zuen ikastolara joan zenetik ez zuela ikusi.

Hurrengo egunean azaldu gabe jarraitzen zuen oraindik.

—E, lagunak! Pello aurkitzera joan beharko dugu —esan zuen Andonik, Pelloren lagun minenak—. Dagoeneko bi egun daramatza agertu gabe.

Beren gelan bazen ume bat, inoiz ez zena egoten beraiekin. Ume hori alkatearen semea zen, eta Alex zuen izena. Andoni eta bere lagunak pentsatu zuten Alexi esaten bazioten laguntzeko, agian, bere aitak zerbaitetan lagunduko ziela. Alex oso urduri jarri zen, zeren, nahiz eta Andonik eta lagunak jakin ez, Alexen aitak zeukan Pello bahituta, hau da, alkateak.

—Alex, nahi al diguzu lagundu Pello bilatzen? —galdetu zuen Andonik, oso triste—, bahitu egin dute.

—No-nola daki-kizue bahitu egin dute-dutela? —esan zuen Alexek, oso urduri.

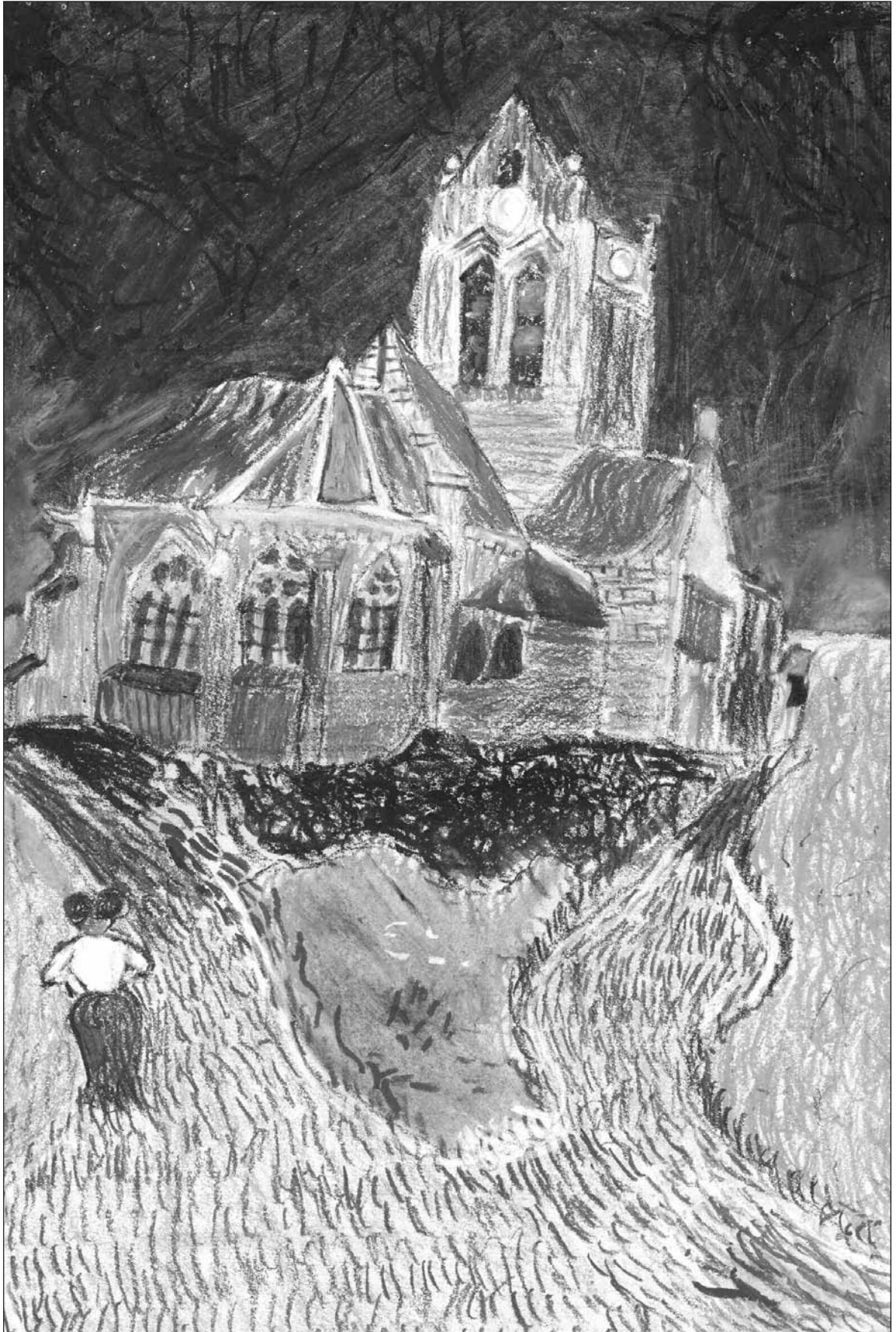
—Nola? Ba, baloia joan zitzaigun lekura joan gara eta oraindik han zegoen baloia, eta baloiaren ondoan, Pelloren oin markak, eta gero beste batzuk handiagoak!

—Ba, nik ez dizuet lagunduko! Bera beti niri iseka egiten ibiltzen da-eta -eta Alex joan egin zen lasterka.

—Zer gertatzen zaio honi? —esan zuen Patxik, Pelloren lagunak.

—Nik pentsatzen dut alkatearengana joan behar dugula. Alexi zer gertatzen zaion galdetuko diogu eta, bide batez, Pelloren bahiketaz hitz egingo diogu.

Horrela, etxera joan ziren. Bazkaldu eta gero, gurasoei beren plana esplikatu zieten. Alkatearen etxera joan ziren eta Alex han zebilen etxeko zelaian baloiarekin jolasean. Bere gelakoak ikusi bezain azkar, etxera sartu zen korrika, bere aitari esatera:

Karla Fernandez

—Aita, aita! Nire lagunak etorri dira!

—Nor-nortzuk, Pelloren lagunak? —galdetu zuen larrituta alkateak.

—Bai

Momentu horretan txirrinak jo zuen.

—Hemen daude, hemen daude!

Alkateak atea ireki zuen.

—Kaixo, nola zuek hemen? —esan zuen alkateak

—Pellori buruz galdetu nahi dizugu.

—Eta zer-zergatik niri?

—Zu zarelako herriko alkatea. Gainera, bi gai ditugu gaur.

—A-a bai?

—Bai. Zergatik jartzen da Alex hain urduri Pellori buruz hitz egiten diogunean?

—Ba, ez dakit.

—Orain Pelloren bahiketari buruz galdetu nahi dizugu —esan zuen Andonik.

—Ez. Orain jende berezia etorriko da. Alde!

Eta etxetik kanpora bota zituen. Pelloren lagunak etxe ondoko zuhaitz batean gorde ziren, alkatearen etxera nor sartzen zen ikusteko. Alkateak gezurra esan zien, ez baitzen jende berezirik joan.

—Nik uste dut badakidala nork duen Pello bahituta —esan zuen Andonik orduan.

—Nork? —esan zuten denek batera, harriturik.

—Alkateak!

—Ziur al zaude? —galdetu zion Patxik.

—Bai, bihar etxea hutsik dagoenean hasiko gara bilatzen.

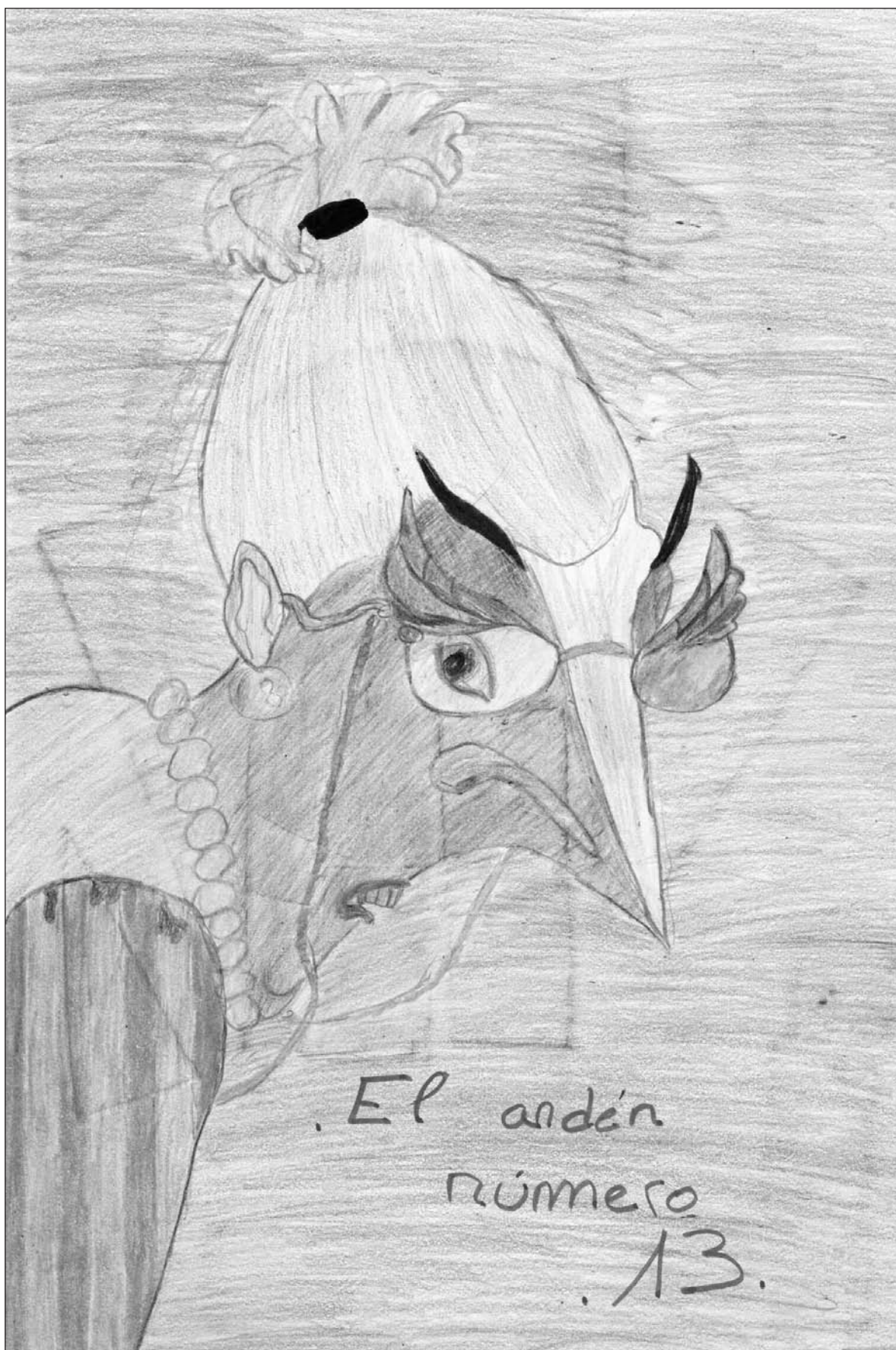
2. kapitulua

Hurrengo egunean igandea zen, eta, Alexek esan zuenez, egun pasa zihoazen. Alkateak garbitzaile bat zuen, etxea garbitzeko, eta atarian berarekin egin zuten topo.

—Kaixo.

—Kaixo —esan zuen garbitzaileak.

—Joan egin behar al duzu orain? —galdetu zion Andonik.

Maria Arruti

—Bai. Zergatik?

—Begira, Alexek esan dit bere gelan dauden paper batzuk eramateko.

—Ondo da. Hartu.

Etxera sartu, eta dena miatzen hasi ziren. Patxik eskailera sekretu batzuk aurkitu zituen. Denak batera, eskailerak jaisten hasi ziren. Amaieran, ilun-ilun zegoen; baina, hala ere, atea ikusten zen. Atea ireki eta ez zen ezer ere ikusten.

—Ea argia pizteko botoia aurkitzen dugun —esan zuen Andonik.

Bat-batean, argia piztu zen.

—Aurkitu dut, aurkitu dut! —esan zuen Ambrosiok, Pelloren beste lagunak.

—Eta begira! Hor dago Pello aulki bati lotuta!

Pello askatu zuten, baina oraindik oso goibel zegoen. Orduan hozkailutik jateko eta edateko zerbeit hartu zuten. Ondoren, poliziarengana joan ziren, eta gertatutako guztia esplikatu zioten.

Alkatea eta bere familia etxera iristean, kazetari denak zeuden etxe atarian alkateari itxaroten.

—Ba-baina zer da hau? —esan zuen alkateak.

—Zuk zer uste duzu? Atxiloturik zaude! —esan zuen Pellok.

—Pe-Pello.

Kartzelara eramán aurretik galdeketa bat egin zioten:

—Zergatik bahitu duzu Pello?

—Ba...

Eta esan zuen bat-batean, oso haserre:

—Bera beti nire semeari iseka egiten ibiltzen delako!

—Horregatik al zen?

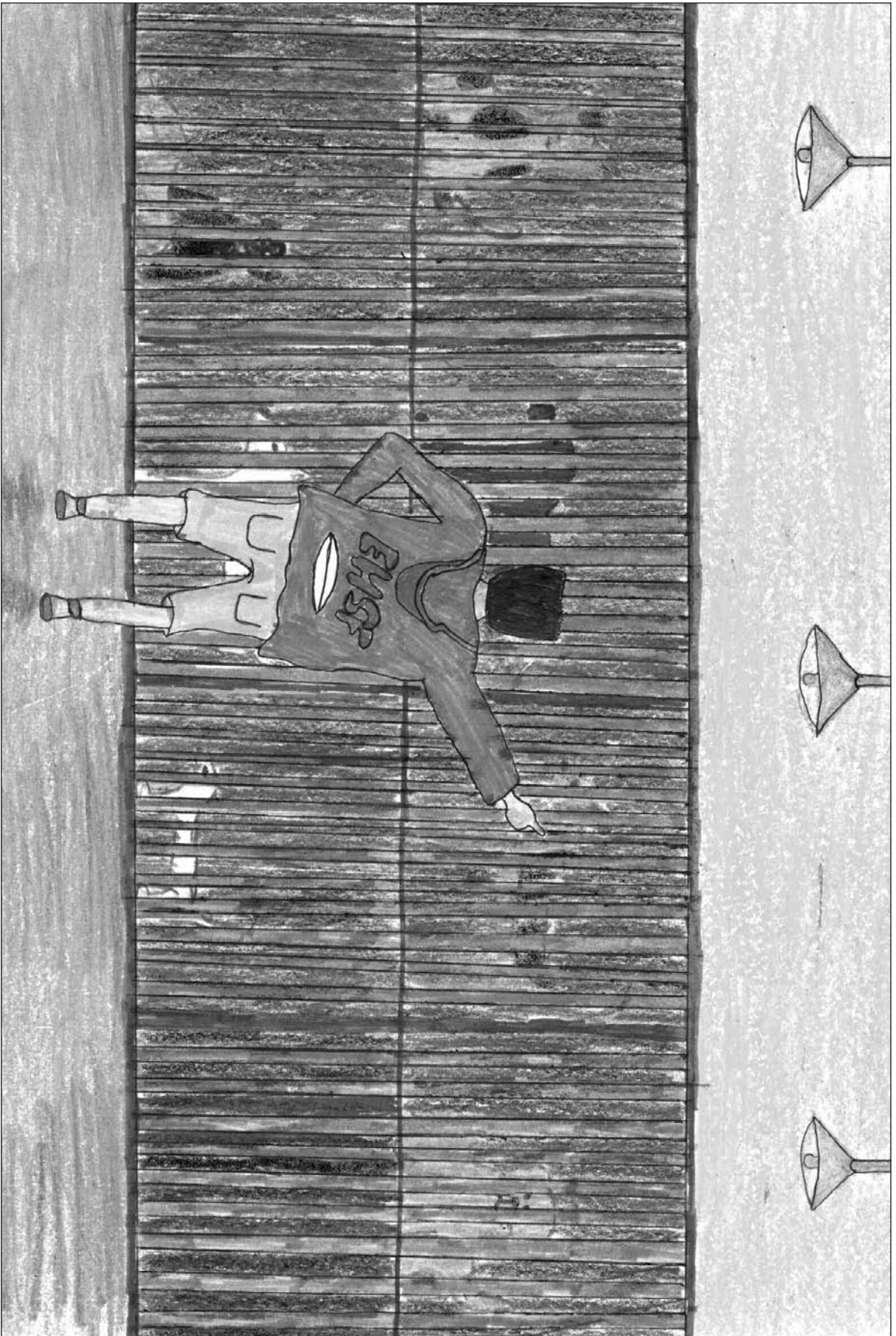
—Aizu, nik nire semearen poza besterik ez dut nahi ikusi.

—Inoiz entzun dudán gauzarik inozoena da.

Nahiz eta alkateak behin eta berriz barkamena eskatu, kartzelara bidali zuten.

Eta hurrengo hauteskundeetan, Pelloren aita izan zen alkate.

Jon Garate

Ekiñe Miralles

Gurasoen bila

1789. urtean, orain dela urte batzuk, Alemania eta Errusia hirugarren gerrate mundialean zeuden. Gerra handi horretan harrapaturik, jende errugabe ugari zegoen; horien artean Bradley familia zegoen.

Egunsenti ilun batean, Bradley familia lo zegoen.

—Tok! Tok! —jo zuen ateari indar handiz.

Horrekin batera aita esnatu eta atea irekitzera joan zen. Atea ireki zuenean, bi gizon handi ikusi zituen. Biak uniformearekin zeuden eta pistola bana zuten eskuetan. Ahots zakarrarekin, esan zioten armada bat osatu behar zutela eta herrian zeuden gizon denak behar zituztela alemaniarrei aurre egiteko. Aitak ezezkoa eman zien, baina gogoz kontra eraman zuten umore txarrean. Horren ondorioz, ama eta hiru seme-alabak —John hamar urtekoa, Melisa zortzi urtekoa, eta Leon hamahirukoa— babesik gabe geratu ziren.

Goizero Leonek etxe aurreko iturritik baldeka bat ur ekartzen zuen, eta, hori egindakoan, Melisarekin batera erosketak egitera joaten zen. Ama, berriz, seme txikienarekin —alegia, Johnekin— otorduak prestatzen zituen. Hori zen bakoitzaren egitekoa, etxea eta familia garbi eta ongi mantentzeko. Arratsalde batean, ama bere lagunekin berriketan ari zela, gizon bat urreratu zitzaizen zerbait esatera. Amak izugarritzko atsekabea hartu zuen, umeak eraman egin behar zizkiotelako. Amak ez zuen hori onartu eta gizonaren kontra jarri zen, erabat aztoraturik. Gizonak agindu hori zuen eta, zer egin ez zekiela, tiro bat bota zion emakumeari. Emakumea seko lurrera erori zen. Hil egin zuen. Gizonak umeak hartu eta berarekin eraman zituen. Umeek ez zekiten nora zihoazen eta ezta zer gertatu zen ere. Gizon hark furgoneta beltz handi batera sartu zituen. Furgonetan berak bezalako beste hainbat ume zeuden, erdia baino gehiago negarrez, nora zihoazen jakin gabe. Hiru anai-arrebak izkin batean eseri ziren loak hartu arte. Bi orduko bidaia luzea egin ondoren, industriako eraikin batera ailegatu ziren. Denak barrura sartu zirenean, gizon handi bat mintzatu zitzaizen:

—Kaixo. Ni Robert naiz eta hemendik aurrera zuen buruzagia izango naiz. Badakizuenetz, orain gerran gaude eta koronelak esan digu armak bukatzen ari zaizkiela; horregatik, gu armak egiteko enpresa izango gara eta zuek nire langileak. Argi dago?

Inork ez zuen erantzun, denak beldurtuta baitzeuden. Lantegian bost urtetik hasi eta hamazazpi urtera arteko umeak zeuden, aurrerago, hemezortzi urterekin, gerrara joan behar baitzuten.

Egunak joan eta egunak etorri, gauzak berdin-berdinak ziren. Lana oso gogorra

Goiuri Unanue

zen, eta, gainera, egunean behin bakarrik ematen zieten jaten: ogia eta ura, gehienetan. Hamar urtetik beherakoek armak garbitzen zituzten eta beren kutxetan jarri. Hamar urtetik hamasei urtera artekoek armak egiten zituzten eta hamasei urtetik aurrera gerrarako prestatzen ziren. Orduan, Melisak armak garbitzen zituen eta Leonek eta Johnek armak egin. Ume denek amets bera zuten: fabrika hartatik irtetea.

Behin, lanean ari zirela, ume bat gaixotu egin zen nekearen ondorioz. Leonek kopeta ukitu zion eta bero-bero zeukan. Sukarra zuela konturatuta, guardari esan zion. Guardak txorakeriak alde batera uzteko eta lanean segitzeko esan zion. Leon, orduan, bere onetik irten zen:

—Zuk ez al duzu errespeturik? Ume bat gaixo egonda nola baztertuko duzu?

Guardak, hori entzun ondoren, Robert jabearekin hitz egin zuen eta bi umeak gela beltzera eramane zituen. Leon horrela erantzuteagatik eta Paul, gaixo zegoena, lanik ez egiteagatik.

Bi egun pasa zituzten gela beltzean. Gelak ez zuen ez argirik ez ezer. Leiho bat bakarrik zuen, baina sabaian. Bi egun haietan kontu asko kontatu zizkioten elkarri. Leonek ederki zaindu zuen Paul eta sendatu egin zuen. Behin, Paulek ideia bat eduki zuen Sabaian zegoen leihoa ireki eta fabrika hartatik irteteko. Horretarako, materiala behar zuten: maindireak, lurretik sabairaino igotzeko; alikateak, leihoko hesitura irekitzeko; eta janaria, ez gosea pasatzeko. Gela beltzetik irten zirenean, plan hura Johnei eta Melisari kontatu zieten. Hauek pozik jarri ziren hura entzutean. Material bilaketa denen artean banatu zuten. Melisak eta Johnek sukaldetik janaria hartuko zuten, Paulek lauren oheko maindireak hartuko zituen eta Leonek armak egiteko erreminta kaxatik alikateak lapurtuko zituen.

Handik bi egunera denak elkartu ziren. Paulek bost maindire ekarri zituen, Leonek alikateak eta, badaezpada ere, mailu bat eta Melisak eta Johnek haragia arraina... denetarik.

Gau batean, afaritan ari zirenean, Leon zutitu egin zen eta bere platera lurrera bota zuen, eta bere segidan beste hirurek. Orduan, Robertek, erabat amorraturik, laurak gela beltzera eramane zituen. Plana ondo atera zen. Goizeko lauretan denak esnatu eta Leonek maindireak elkarrekin lotu ondoren, sabaiko hesiturara bota zuen han trabatzeko asmoz. Hamargarrengo saiakeran lortu zuen. Oso tenkatua zegoen. Lehendabizi Leon igo zen alikatearekin leihoko hesitura irekitzeko. Alikatearekin ezin izan zuen eta mailuarekin pare bat golpe eman ondoren sabaiko hesitura ireki zuen. Bere atzetik Melisa igo zen, ondoren John eta, azkenik, Paul. Denak pozez gainezka zeuden plana ondo irten baitzen. Gainera, notatxo bat utzi zioten Roberti:

Kaixo, Robert. Gu Paul, Melisa Leon eta John gara. Zurekin asper-asper eginda gaude

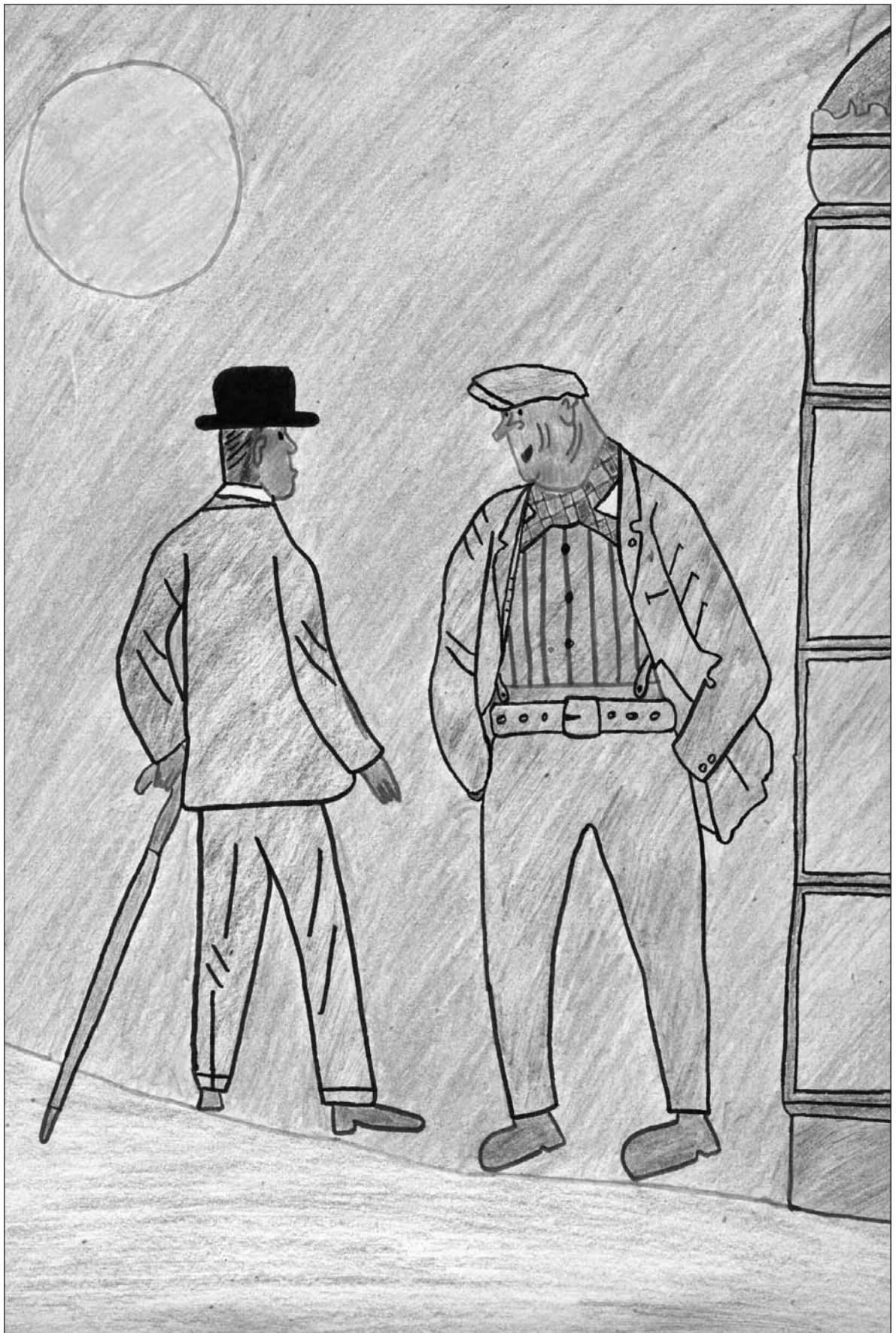
Maria Uranga

ez diguzulako aske bizitzen uzten. Horregatik ihes egitea bururatu zaigu. Zuk ohar hau irakurtzen duzunerako, gu oso-oso urruti egongo gara.

Inoiz ez dugu zu baino gizon maltzurragorik ikusi. Agur!

Handik egun batera Paul bere izebaren etxera joan zen. Pena handia eman zion lagunak bakarrik uzteak. Hiru anai-arrebek itxaropen bat zuten: beren aita aurkitzea. Horregatik, haren bila abiatu ziren. Bi hilabete geroago, Melisak kantzer bat harrapatu zuen eta, lau egun pasa ondoren, hil egin zen. Bi anaiek muino batean lur eman zioten pena handiz. Orduan Johnnek Leoni esan zion bizitzan aurrera egin behar zela eta biak, itxaropentsu, aitarenekin jarraitu zuten.

Ander Orbañanos

Nadeth Agirre

Udazkenaren aberastasuna

Udazkeneko paisaia goxoa
marroi, gorri eta horiz osatutako koloredun leihoa.
Txoriek beren kanta ederrekin alaitzen dute basoa
eta, bitartean, erreka gelditu gabe badoa
dantzari dauden irudi distiratsuekin esanez: “Banoa”.
Basoan dago hostoez osatutako alfonbra modernoa
eta, horrekin kontrastatuz, berde koloreko goroldioa.
Negua etorriko da eta honekin batera hotz potoloa
eta desagertu egingo da kolore gorriko semaforoa.
Haizearen jostailu da zuhaitzetik eroritako hostoa
eta, hauek zapaltzean, basoaren eztarria martxan jartzen da,
imitatuz Mikel Laboa.

Edurne Carrera

Bihotzaren bakardadea

Goizean jaiki bezain pronto
Zure begiak datozkit burura
Hain distiratsuak dira...
Ohean etzanda geratzen naizela
Beraiekin amestutako momentuak gogoratzen
Nire bihotza itxirik dago
Zure giltza behar baitu irekitzeko.
Iritsiko ote da momentu hori?
Urteak aurrera doaz
Ni ere bai
Baina nire bihotza oraindik
Iluntasunean aurkitzen da.
Triste dago, bakarrik sentitzen da
Zure bihotzaren taupaden zain.
Zure falta sentitzen du,
Alaitasunik gabe dago
Barrua hutsik baitu.
Azken finean
Gizakiak bizitzeko energia behar duen bezala,
Nire bihotzak zu behar zaitu.

Elene Tamayo

Janire Arrondo

Paulina

Paulina zortzi urteko neskato marokoarra da, ile beltz, begi urdin altu bat. Bera oso pozik bizi izan da orain arte; orain, ordea, uholde bat etorri eta bere etxea behera bota du, eta gurasoak bertan hil dira, uholdeak itota. Bera zorte handiarekin salbatu da, baina orain ezer gabe dago eta ez daki bizitzera nora joan. Arroparik ez dauka, buruan zapi zahar bat du eta trapuz eginiko soineko bat. Orain, klinika batera eramango dute eta han ondo elikatuko dute.

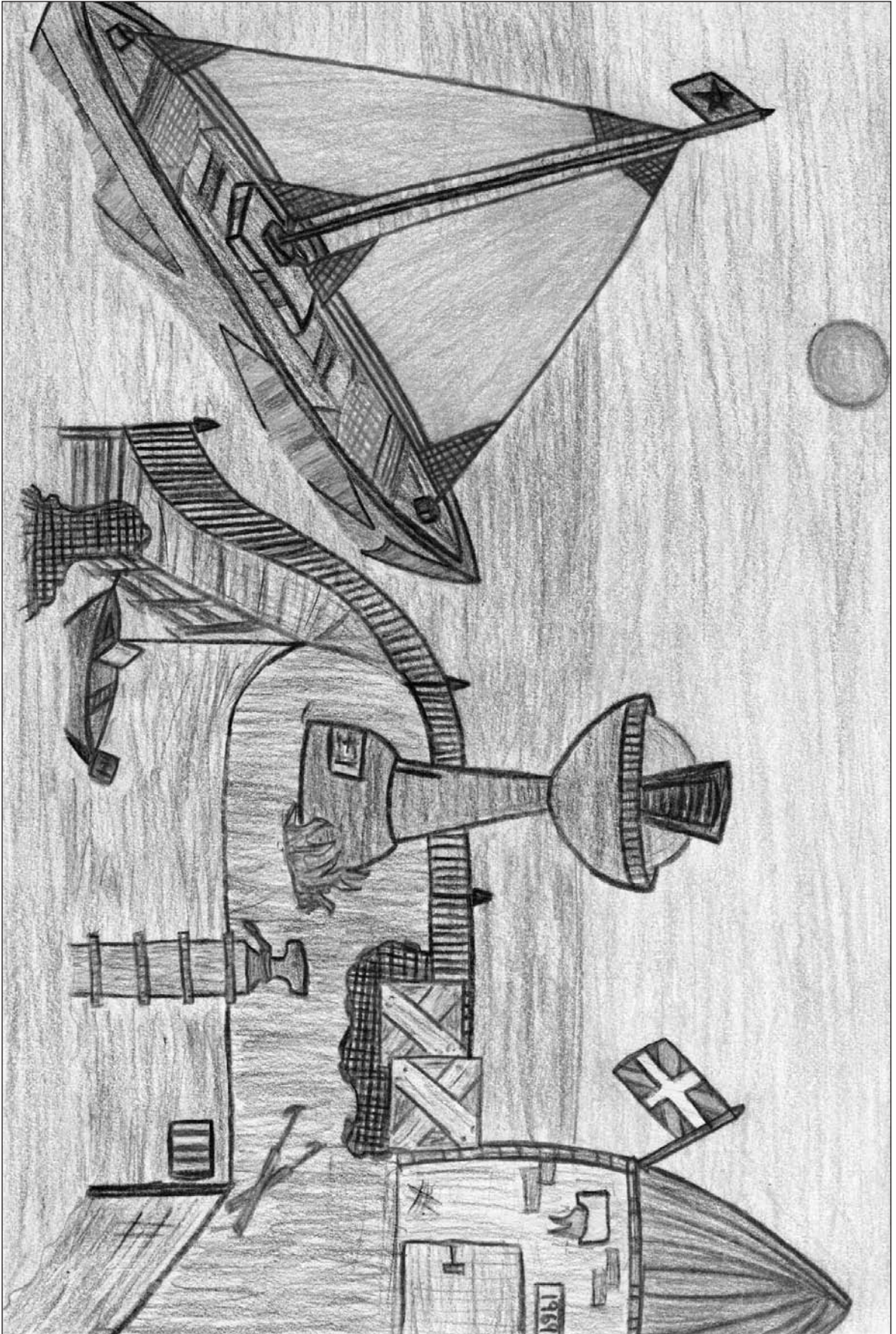
Bi aste pasa ondoren, turista bat etorri da Paristik, gertaeraren berri jakin ondoren, hiria nola geratu den ikustera. Turistak Sofia izena du eta Paulinari bisita bat egitera joan da klinikara. Paulina hobeto dago eta, han bere adin berdintsuko jende asko dagoenez, ez da aspertzen. Sofiak Paulinari galdetu dio ea berarekin betirako bizitzera joatea nahi duen. Bera Parisen bizi dela eta han nahi duen guztia eta behar duen guztia erosiko diola esan dio: jostailuak, arropak, janaria.... baina, eskolara joan beharko duela ere esan dio. Paulinak baiezkoa eman dio, oso gustura gainera. Paulinaren gauzak hartu eta hurrengo hegaldia hartzera joan dira. Ordu batzuk igaro ondoren, Parisera ailegatu eta Sofiak bere etxea erakutsi dio. Paulina oso gustura dago bihar eskolara joango baita. Sofiak Paulina kalera atera eta arropa berriak erosi dizkio, baita ikastolara joateko motxila, arkatza, borragoma... Hurrengo egunean, Paulina, dutxatu, gosaldutxo, arropa berriak jantzi, motxila hartu eta eskolara joan da. Han lagun berriak egin ditu eta etxeko lanekin etxeratu da oso pozik. Paulinari asko gustatzen zaio eskolara joatea; handia izandakoan, medikua izan nahi du, bere herrira joan eta gaixoei botikak emanez sendatzeko. Bera asko saiatzen da eskolan, esfortzu handiak egin behar ditu hizkuntza berriak ikasteko eta bere gelakideen maila berean joateko. Bi urte igarotakoan, Paulina neska bizkorra da ikasketetan, arratsaldeetan bere lagunekin geratzen da jolasteko, baina orain azterketak hasi dira eta gehiago ikasi behar du. Orain, lagunekin ez da geratzen arratsaldetan eta etxetik eskolara eta eskolatik etxera joaten da. Horrela ibili da udara etorri arte.

Udara etorri da eta Paulina lagunekin geratzen da hondartzara joateko. Han Paulinari mutil polit, begi urdin, ile beltzeko bat gustatu zaio eta berarekin hitz egitera joan eta hurrengo egunerako geratu dira. Etxera oso gustura joan da eta dena Sofiari kontatu dio. Sofiak mutilekin nola jokatu erakutsi eta Paulina oheratu egin da. Hurrengo egunean, mutilarekin geratu eta goxokiak janez hitz egin dute eta mutilak esan dio berak ikusi zuenean ere begiko izan zuela, eta ea berarekin irten nahiko lukeen. Paulinak, pozik, baiezkoa eman dio eta ia uda osoa elkarrekin eman dute, Paulina bi astetarako oporretara joan arte.

Oporretatik etorri eta mutilak moztu egin zuen Paulinarekin, beste neska bat aurkitu zuelako.

Baina Paulinak ez zuen penarik hartu zeren eta, oporretan, beste mutil bat gustatu zitzaion.

Maite Arruti

Joseba Etxezarreta

Kaskurrio eta Jon

Bazen behin Kaskurrio izeneko mutil bat. Oso ona zen kirol guztietan: futbolean onena zen, korrika ere bai eta arraunean zer esanik ez.

Hori bai, alfer samarra zen. Ahal zuen gutxiena egiten zuen beti, bai ikastolan eta baita kiroletan ere. Aita eta ama beti bronka botatzen zioten, baina berak ez zien kasurik egiten. Horren alferra zen, jateko ere alperra zela. Ahal bazuen, behintzat, ez zuen ezer egiten.

Baina behin, herri kiroletan, beti berak irabazten zituen, mutil berri bat etorri eta aurkeztu egin zen. Oso ona zen, ia Kaskurrio adinakoa, baina asko saiatu zen. Mutil horrekin topo egitean hizketan hasi ziren:

—Kaixo! —esan zion mutilak.

—Kaixo! —esan zion Kaskurriok.

—Nor zara? —galdetu zion mutilak.

—Ni Kaskurrio, eta zu?

—Ni Jon naiz. Hemen jokatuko dira herri kirolak? —galdetu zion Jonek.

—Bai. Parte hartu behar al duzu?

—Bai. Eta zuk?

—Bai. Orain arte jokatu ditudan denak irabazi ditut —esan zion Kaskurriok.

—Nik ere bai nire herrian. Zorte on!

—Bai, berdin.

Orduan, bi mutikoak plazara joan ziren. Herri kirolak hasi eta... hau harridura! Jonek irabazi zuen lehendabiziko proba. Orduan, Kaskurriok zera pentsatu zuen: *Zorte handia izan dik!* Baina bigarren proba ere Jonek irabazi zion eta beste denak ere bai, azkena izan ezik. Agian, Jon ez zen Kaskurrio bezain ona; baina izugarritzeko gogoak jartzen zuen eta, azkenean, ia dena lortzen zuen.

Kaskurrio, ordea, ez zen horretaz ohartzen eta alferra izaten jarraitu zuen. Pixkanaka, jendea entrenatzen eta entrenatzen joan zen; baina Kaskurrio ez zen inoiz entrenatzen eta, orduan, jendea Kaskurrio baino hobea izatera iritsi zen. Kaskurrio ohartzerako, herri kiroletan zortzigarren egitera iritsi zen.

Kaskurrio, orduan, asko txartu zela ohartu zen, eta alferkeriak alde batera utzi eta gogor hasi zen. Pixkanaka-pixkanaka, gogor entrenatzen hasi zenean, jendea lekua kentzen joan zen.

Maite Arruti

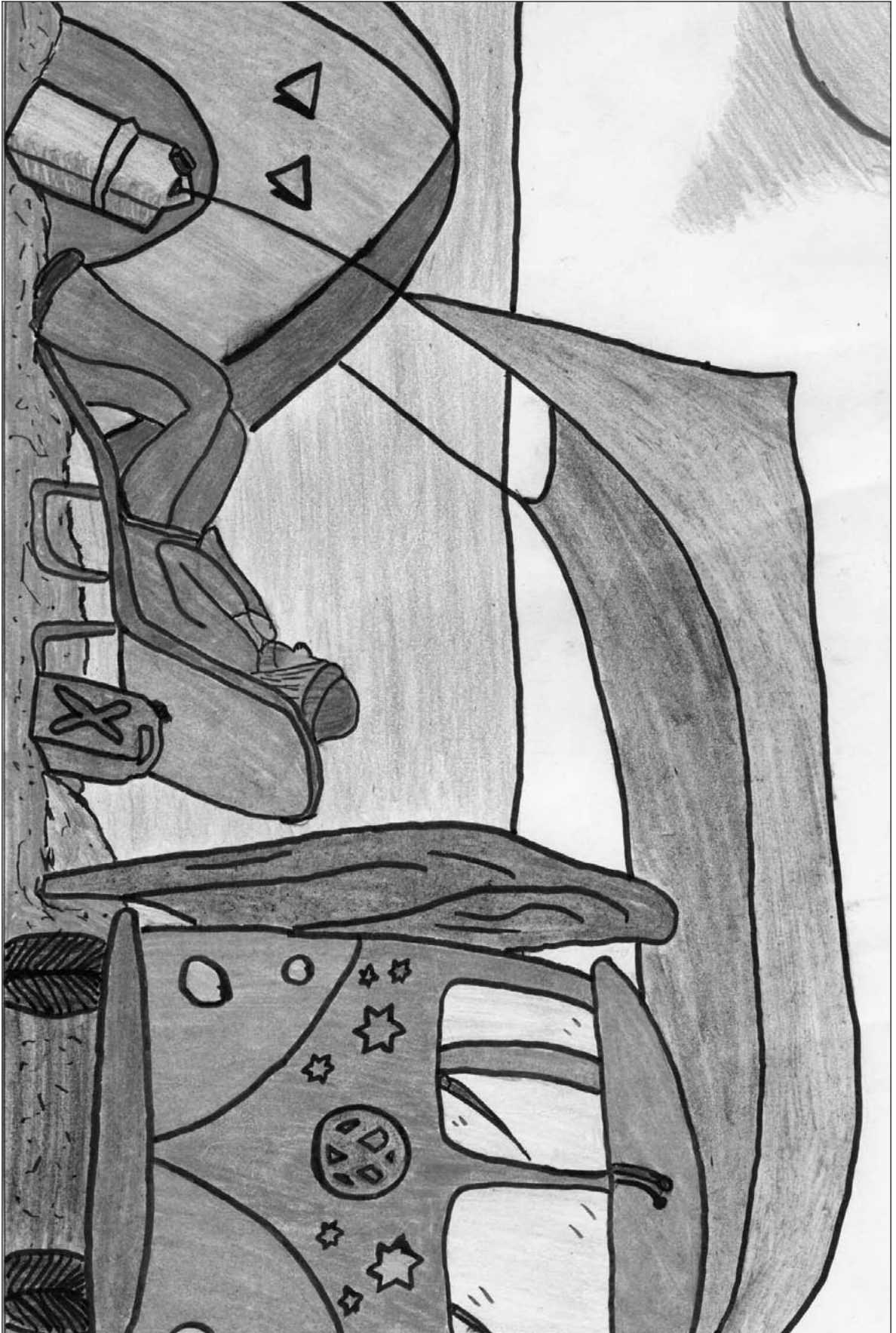
Hiru urte geroago, txapeldun izan zen berriro eta, gainera, marka berria jarri zuen, kirol guztietan irabazita. Lan asko egin zuen eta ikastolan ere gogoia jarri zuen. Handik aurrera ia denean izan zen onena. Baina Jonek gertutik jarraitzen zion.

Egun batean, ordea, Kaskurriok lesio gogor bat izan zuen eta hilabete gelditu zen kirolik egin ezinik. Jonek egun horiek asko entrenatzeko erabili zituen eta, azkenean, Kaskurrio baino hobea izatea lortu zuen berriro; baina Kaskurrio lesioaren ondoren ostera hasi zen gogotik entrenatzen, eta ez zekien ze kirol hartuko zuen. Azkenean, arraunean hasi zen, gehien gustatzen zitzaion kirola baitzen. Arraunean izugarri ona zen: lehenengo urtean Orioko traineruan sartu eta Kontxa irabazi zuten. 2013. urtean dagoeneko 35. bandera irabazia zuten, 2007tik aurrerako denak irabazi baitzituzten.

Jon, ordea, futbolekin hasi eta Errealarekin liga irabazi zuen. Jon, gainera, euskal selekzioarekin Brasilen aurkako partida batean 3-0 irabazi zuen eta 3 golak Jonenak izan ziren.

Azkenean, bai Jon eta bai Kaskurrio oso ospetsu eta oso lagun onak izan ziren.

Unai Lizarralde

Enara Regidor

Ametza

Bizia ematen dut maitatzen,
nire betebeharre aurre egiten,
biziki itxaroten,
nire maitea noiz etorriko ote den.
Itxarote luze horretan,
zeruko izar bakartienaren moduan,
distira bete-betean,
galduta nago ni bat-batean.

Pentsatzen eta pentsatzen beragan
zein zoragarria izango den bizitza geroan,
elkar maitatzeko esperantzan,
pasatzen dut eguna ametsetan.

Itxarote hori amaitzean,
nago ni poz betean,
desio izan dudana horrenbeste denboran
nirea dela azkenean.

Orain nirekin dago
eta zirraraz saltoka nago,
izarrak jarriko ditut lekuko
maiteko dudala betiko

Enara Barrenetxea

Nereia Aiestaran

Aitona

Gure gurasoen aita dugu
guretzat aitona,
gugatik kezkatzen den
gizon zahar ona

Igande eguerdian
pozik bilobekin,
pozik bilobak ere
aitonaren pagarekin.

Aitonak ederki digu
egunero zaindu,
eta guk horregatik
miresten dugu.

Gizon jator hura
behin eta hiltzean
bilobek harro-harro
izango dute gogoan

Izenik gabe

Ainhoa Goenaga

Parranda latza!

Larunbata. Dutxaren txorrota azpian nengoela, gauean zer jantzi pentsatzen ari nintzen. Gaur oso egun berezia da; nire lagun baten urtebetetze eguna da eta parranda latz bat egin behar dugu gaur gauean.

Dutxatik irten, arropa jantzi eta, korrika, lagunengana joan naiz.

Goxoki dendara iritsi bezain pronto lagunengana gerturatu naiz.

—Zorionak Maite! —esan diot oso pozik.

—Eskerrik asko! —erantzun dit.

Jateko zerbait erosi ondoren, banku batean eseri gara gaur gauekoaz hitz egiteko.

—Nire ustez, oso ideia ona izango zen, pizzeria batera joatea eta gero, giro bila! —esan du Laurak.

—Ez! Orion geratzen gara, ogitarteko batzuk afaltzen ditugu eta gero nire etxera joaten gara. Komediazko pelikula bat ikusten dugu, goxo-goxo —erantzun dio Julenek.

—Ez! Gaur zerbait desberdina egin behar dugu, denok 15 urte ditugula ospatzeko. Denok oso ondo pasa behar dugu eta etxera oso gustura bueltatu. Gaurko eguna ez dugu ahaztu behar —esan du Maialenek gogo handiz.

—Mmmmm... ideia bat eduki dut: 19:30ak aldera autobus geltokira azaldu. Sagardotegi batera joango gara. Afaldu eta gustura geratu ondoren, Laurak esan duen bezala, giro bila! —esan dut.

Hori esan eta hori egin, 18:00ak aldera, etxera joan eta prestatzen hasi naiz. Denbora oso azkar pasa zait. Konturatu orduko, 19:10 ziren. Autobus geltokira iritsi eta lagun guztiak ikusten ditut, oso gustura eta pozik jarri naiz, nire proposamena gustuko dutelako. Autobus pribatu bat iritsi da eta ateak ireki ditu txoferrak.

—Sara Goikoetxea? —esaten du.

—Ni neu! Benga, gaurko dela —esan diet nire lagunei.

—Nola lortu duzu autobusa? —esan du Lorek oso harrituta.

—Dei batzuk eginda! —erantzun diet.

Denak oso gustura autobusera igo gara. Sagardotegira iritsi eta kanpoan auto pila ikusten da.

—Uste dut tokirik ez dugula edukiko —esaten du Josunek.

Naiara Uranga

—Lasai, hori dena kontrolpean dago! —erantzun diet.

Sagardotegian geundela, nahiko mozkor edo alai, txisteak kontatzen hasi gara. Maite eta ni, txotx egitera hurbildu gara eta, momentu horretan, bi mutil oso guapo ere altxa egin dira beren mahaitik eta hitz egiten hasi zaizkigu.

Izugarrizko beroa egiten du. Maite eta ni, Ibai eta Iñakirekin kanpora irtetea pentsatzen dugu. Iñaki eta Ibai lehenago ezagutu ditugun bi mutilak dira, eta oso atseginak, gainera.

Ibai eta Maite bat-batean desagertu egin dira eta Iñaki eta ni bakarrik gelditzen gara. Berak peta bat erretzera gonbidatu nau eta bere autora joan gara. Biok bakarrik geundela, laztandu eta musukatu egin nau. Ondoren, autoa martxan jarri eta baso aldera joan gara.

Han geundela, galderak egiten hasi zait.

—Noraino iritsi zara mutil batekin?

—Egia esan, erlazio sendo bakarra eduki dut. Bi urtekoa. Oso mutil zoragarria zen eta, moztu ondoren, asko kostatu zitzaidan ahaztea; baina lortu nuen azkenean.

—Istorio polita egiatan; baina ni sexuari buruz ari nintzen galdezka!

—A! Birjina naizen galdetzen ari zara?

—Bai!

—Egia esan, bai; baina eduki ditut kontaktuak beste mutil batzuekin. Hau da, ez naiz hasiberria.

Elkarrizketa amaitu ondoren, musika goxoa jarri eta gainera bota zait kontu handiz. Txaketako kremaileira jaisten hasi zait muxu ematen ari ginen bitartean. Ni oso urduri nago, mutil honek muxuak baino zer edo zer gehiago nahi du. Bi aldiz pentsatu gabe, bere alkandorako botoiak askatzen hasi naiz.

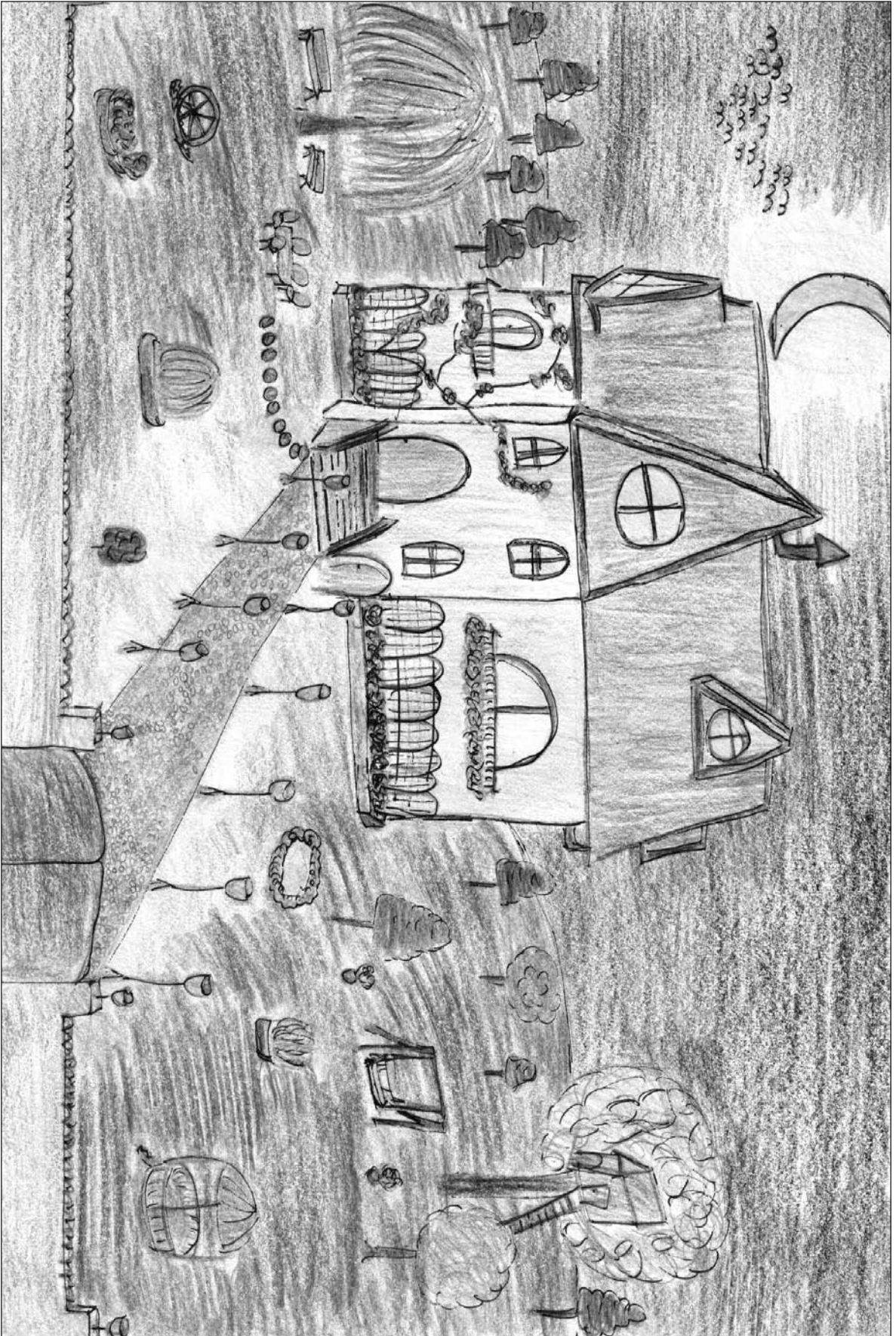
Galtzak askatu dizkiot eta baita kendu ere; bera ere konturatu da oso urduri nagoela, baina ez da gelditu; lasaitzeko esan dit belarrira eta horrek lasaitu egin nau. Konturatu orduko, biak larru bizitan gaude. Urduritasun guztia joan egin zait eta oso lasai nago, gozatzen. Bien gorputzak izerditurik daude. Kotxeko kristalak, lurrunduta.

Ordu eta laurdeneko saioa amaitu ondoren, bata bestearen ondoan jarri gara, manta batekin tapatuta, goxo-goxo.

Bat-batean, bibrazio bat sentitu dut; nire mugikorra da. Laura deika ari zait.

—Bai?

—Sara, Laura naiz. Nun ostiya zaude? —esan dit nahiko haserre.

Ane Miren Uria

—Ni... lagun batekin buelta bat ematera joan naiz. Zer ba?

—Gu Donostia aldera goaz. Itxarongo dizugu?

—Ez, lasai! Joan aurreraka, han ikusiko gara.

—Bale! Ayo!

—Bai! Orain arte!

Iñakik, Donostiara eramaten nau. Taberna baten aurrean geratu da eta esan dit:

—Ni autoa parking batera sartzera noa. Gero deituko dizut, prexioxa!

—Bale! Gero arte!

—Oso ondo pasa dut! Ez zuen ematen zure lehen aldia zenik!

—Ja, ja! Bueno, ba; gero deitu, mesedez!

—Bai! Eman muxu bat, ezta?

—Bai....

Muxu ematen ari ginela, Beñatek ikusi egin gaitu. Beñat nire lehenagoko mutila da. Ni ez naiz konturatu ikusi egin gaituela; Laura, ordea, bai.

Laura gerturatu eta esan dit Beñatek negarrez alde egin duela. Haren atzetik joan naiz, eta ezin izan dut harrapatu. Lagunengana gerturatu eta taberna batera sartu gara dantza pixka bat egitera. Ez nago oso gustura, ezin dut-eta burutik kendu Beñat. Kanpora irten naiz haize fresko pixka bat hartzera.

Kanpoan ikusi dudanak bihotza erditik hautsi dit: Iñaki beste neska batekin musukatzen eta eskua sartzen...

—Zerri alaena!

—Aiba! Kaixo, Sara!

—Eta ni zuri sinesten maite nauzula eta ondo pasatu duzula nirekin!

—Ez da zuk pentsatzen duzuna!

—Iñaki, niri kopetan ez dit jartzen tuntuna, aurreneko gauza; eta bigarrena: ez bada nik pentsatzen dudana, zer ari zinen, ba? Boka-boka egiten?

—Lasai, Sara.

—Ni lasai nago; bakarrik mindu egin nauela zu beste tipa honekin ikusteak. Zure beharrak ase dituzu nirekin eta gero horrela utziko didazu? Hori ez da horrela. Zuk igual ez dituzu sentimenduak edukiko, baino nik bai eta horrek min ematen du.

—Barkatu, Sara! Ez da berriro gertatuko. Sentitzen dut egiatan!

—Niri ez hasi barkamena eskatzen orain. Lehenago pentsatu behar zenuen! Orain, joan zaitez tipa horrekin!

Momentu honetan ez daukat batere gogorik ezertarako. Hondartza aldera joan naiz eta hondarretara egin dut salto. Urertzera joan naiz; bat-batean oso bakarti sentitu naiz eta Beñatez hasi naiz pentsatzen.

Berarekin jarraitu banu, ez zen hau guztia gertatuko, bera ez baita kapaz neska bati halako gauza bat egiteko. Izugarrizko hanka sartzea egin nuen Beñat utzita. Faltan botatzen dut bere musukatzeko era, belarrira hitz egiten zidanean eta esaten zidanean, beti nire ondoan egongo zela, bere gauza asko botatzen ditut faltan... pentsatzen ari naizen bitartean, norbaitek sorbaldatik heldu nau. Paralizatuta geratu naiz, eta izugarrizko beldurra ematen dit atzera begiratzeak.

—Sara, lasai; ni naiz —esaten du ahots batek.

Atzera begiratu eta Beñat ikusi dut, hunkiturik. Haren gainera bota eta inoiz eman gabeko muxua eman diot.

Iñakirekin gertatutakoa kontatu diot eta, ondoren, beretaz sentitzen dudana. Beldur handia sentitu dut esan diodanean berarekin itzuli nahi dudala eta asko maite dudala. Hori esan ondoren, isiltasuna nagusi izan da.

—Nik ere aspalditik nahi nizun hori esan; baina gaur tipo horrekin ikusi zaitut eta...

—Tipo hori... Barkatu denagatik. Oso tonta izan nintzen gure artekoa mozte-agatik!

—Nire kulpaa ere izan zen. Arrazoi zeneukan, lagunekin denbora gehiegi igarotzen nuen. Baina prest nago zuregatik aldatzera. Zure ondoan egoteagatik edo zer egingo nuke.

—Harrituta utzi nauzu. Askotan egin dut ametsa momentu honekin, eta zer esan ere, baina orain... ez dakit zer esan!

—Esan zu ere ados zaudela!

—Bale, ni ere ados nago!

Hori esan ondoren, eskutik heldu dit eta, beste eskuarekin aurpegia laztantzen didan bitartean, lepoa musukatu dit.

Gau hau inoiz ez dut ahaztuko: olatuen soinua eta izar distiratsuen azpian hondarretan eserita, maite dudana mutilaren ondoan. Egia esan, ez neukan hau planeatuta, baina bota dudana parrandarik onena da.

Andrea de Diego

Espedizio bat

Anna egun horretan beti bezala jaiki zen, garbitu, jantzi eta prestatzera, lanera joateko. Gustura egiten zuen bere lana, gustatu egiten baitzitzaion animaliak aztertzea; baina ia egun guztia zutik pasatzen zuen eta hori ez zitzaion gustatzen. Lana bukatu eta ateratzera zihoala, nagusiak deitu zion, ea bidaia batera joan nahi zuen galdetzeko.

—Anna! Etorri momentu bat, mesedez.

—Banoa!

—Gauza garrantzitsu bat esan behar dizut: otsoak aztertzen ari dira Eskandinavia aldean eta animaliak aztertzeaz asko dakien bat behar dutela esan didate. Nahi al duzu espedizio horretara joan? Hiru hilabete eta erdian etxean egongo zinateke.

—Ba, ez dakit... Oraintxe ezin dizut erantzun.

—Beno, denbora hartu eta ondo pentsatu. Oso garrantzitsua da bidaia hau.

Gau hartan ez zuen ondo lo egin Annak, eta hurrengo egunean, beti bezala, lanera. Oraingoan, gustura beharrean, urduri joan zen.

Baina pentsatu zuen bere curriculumarentzako ona izango zela. Gainera, Bernart-ek, nagusiak, espedizioan ADN nahasketak, elkarketak eta horrelakoak egingo zituela esan zion. Annak pentsatu zuen denboralditxo bat hiritik kanpo egoteak ez ziola batere kalterik egingo.

—Zer, Anna? Erabaki al duzu zer egin behar duzun bidaiaren kontuarekin? Espedizio polita izango omen da.

—Ba, bai! Joan nahiko nuke; interesgarria iruditu zait.

—Ondo-ondo! Hori entzun nahi nuen! Ba, orduan, hurrengo astelehenean pixka bat lehenago etorri eta Michael-ek eramango zaitu. Ezagutzen al duzu Michael? Berria da.

—Ez.

—Etortzeko esango diot, ba. Michael! Etorri hona!

—Oraintxe noa!

—Mugitu zaitez, mesedez.

Iritsi zenean...

—Zer nahi duzu, Bernart?

—Anna aurkeztu nahi dizut. Zurekin joango da Eskandinaviako bidaiara.

—Kaixo, Anna.

—Kaixo.

Annak asteburu hura nahiko urduri pasa zuen bere lehenengo bidaia luzea izango baitzen (astebete baino luzeagoa). Ostiral horretan Bernartek deitu zion Michaelekin bazkaltzeko. Hiritik kanpoko erretegi batera joan ziren Michaelen autoan eta, han jaten ari zirela, beltzez jantzitako bost gizon sartu ziren, gorbata-dunak, eta, Bernart eta Annaren aurrean, Michael eraman zuten.

—Michael?

—Bai?

—Etorri gurekin.

—Agur —esan zuen Michael.

Eta Michael ez jakinaren aurpegia jarri zuen.

Hurrengo egunean maleta prestatzen hasi zen Anna. Bernartek aholkatutako guztia eraman zuen. Astelehenean Anna eta Michael azkeneko honen autoan aireporturantz abiatu ziren. Han hegazkina hartu eta Eskandinaviara joan ziren.

Behin Eskandinavian, hango ikertzaileek errezibitu zituzten eta jatera joan ziren zentroaren barrura. Hurrengo egunean zentroa erakutsi zioten eta arratsaldean ADN batzuekin probak egin zituzten. Aste bukaeran 9 gizonetarako osatutako espedizioa abiatu zen. Anna eta Michael ez zihoazen. Gaua iritsi zen eta ez ziren bueltatu. Hurrengo egunean 15 pertsona atera ziren besteak bilatzeko.

Bidean mapan adierazita ez zegoen mendi bat zegoen eta igo egin zuten. Jaisterakoan, bat-batean zarata handi bat entzun zen

—Elur-jauzia! —esan zuen batek eta denak beheraka korrika hasi ziren.

—Han zulo bat dago! —esan zuen beste batek. Denak zulora abiatu ziren. Lehenengoa sartu zen, bigarrena, hirugarrena; baina denak ez. John eta Adriano ez ziren zulora iritsi eta elur-jauziak eraman zituen.

Baina ez zen hor bukatu kontua. Zulotik behera ere erori zen elurra eta beste hamahiruak beheraka segitu zuten ahal zuten bezain azkar. Harri baten atzean jarri eta elurra gelditu arte itxaron zuten. Denak taupada altuak zituzten. Konturatzerako, ilun zegoen lekua eta, irteera elurrarekin tapatuta zegoenez, bide bakarra beheraka joatea zen. Ordu erdi ibiltzen pasa eta gero, lehenago egur zati bati emandako sua itzaltzen hasi zen eta txakur soinua nabaritu zuten.

—Korri! —esan zuen Malkovick-ek, taldeko arduradunak.

Otso batzuk beren atzetik agertu ziren eta azkena zihoanaren gainera bota ziren. Besteak korrika hasi ziren arnasestuka. Zuzen segi beharrean, eskuinetara zegoen bidea hartu zuten. Bidea ehun metro aurrerago bukatzen zen, baina goraka bi metroko diametroa zuen zuloa zegoen.

Otsoek beren atzetik segitzen zuten; baina, ordurako, besteek paretari jota ate bat bezalakoa egin zuten, otsoak ez pasatzeko; baina otsoak ateari harramaskak egingen hasi ziren. Bitartean, hamabi iheslariak banaka goraka igotzen hasi ziren.

Igotzeko bat falta zela, otsoek ateari zuloa egin eta lurrean zegoen hura harrapatu eta igotzen hari zen azkenari heldu zioten; azken hura lurrera bota eta koska eginenez hil zuten. Jada hamar bakarrik ziren eta mendiaren behe aldean zeuden, norabidea galduta. Hotza zuten eta ia jatekorik ez. Gaua zetorren eta logura zuten. Jaiki zirenean, odolez zikinduta aurkitu zituzten elur zati batzuk, eta Pierre frantsesa falta zen. Baina Malkovick-ek odolez zeukan ezkerreko eskua.

—Malkovick! Zer gertatu da eta Pierre non dago?

—Pierre eta ni aterabide bat bilatzera joan gara eta otso handi batzuek eraso egin digute. Pierre eraman dute eta ni zaurituta nago.

—Kobazuloko otsoak al dira?

—Ez, askoz ere handiago eta beldurgarriagoak, begi gorri eta ile grisarekin.

Anna eta Michael-ek elkarri begiratu zioten, beldurtuta.

Bidexka bati jarraitu zioten kobazulo handi eta ilun bateraino. Odol arrastoa zegoen eta, beraz, ez ziren sartu. Aurrera segi eta bi egunetara herrixka txiki eta zahar bat aurkitu zuten. Han jan zuten eta, arratsaldean, bapore zaharkitu batean, kostaz hegoaldera nabigatzen hasi ziren. Itsaso eta eguraldi txarreko hiru egunen ondoren, urrutitik beren zentroa ikusi zuten. Atzetik pare bat barku zeuzkaten. Gerturatzen zihoazen moduan tiroka hasi ziren.

Zentrora korrika sartu eta atea itxi zuten. Bere lagunei deitu zieten, baina ez zuten erantzunik jaso. Aurrera joan ahala, bala-zorroak eta balek egindako zuloak joan ziren aurkitzen. Imajinatzen zuten moduan, beren lagunak hilda zeuden, tiroka akabatuta. Bat-batean argiak itzali eta oihu, tiro eta zaunkak entzun ziren. Malkovick-ek gela batera eraman zituen, linternak, mailuak eta jotzeko balio zuen edozer hartzera.

Michael falta zen. Bere logelan zegoen galtzetatik pistola hartzen. Ertzain bat zen, barkuko mafiosoekin infiltratu zen eta, horretarako, lan bat behar zuen. Hilabete batzuetara deskubritu zuten eta erretegia hartu eta jipoitu egin zuten. Berehala, besteena bueltatu zen. Besteak oraindik gela hartan zeuden. Denak batera, sarrerara joan ziren mafiosoei aurre egitera; baina denak hilda aurkitu zituzten. Harrituta, zeinek akabatu zituen pentsatzen jarri eta Annak oinatz susmagarri batzuk aurkitu zituen.

—Hei, etorri hona! Oinatz batzuk aurkitu ditut! —esan zuen ilunetan. Hiru edo lau metroko luzerako otsoenak ziren oinatzak. ADN probak hartu eta proba gelara joan ziren korrika eta ilunetan.

—Ematen duenez, hemengo norbaitek mendi altuetako eta Eskandinaviako otsoen ADNen nahasketa egin du.

—Hei, hemen dago txostena. Jaioberritan ia 100 cm; eta heldutan 3 eta 4 m arteko luzera eduki dezakete otso horiek. Hortzak 7 eta 9 cm-ren artean, begi gorri edo beltzak, 5 cm-ko azkazalak eta ile lodia.

—Kontuz ibili behar dugu, munstro horiek hemen dabilta-eta —esan zuen Malcovick-ek. Eta, hori ikusita, mafiosoen barkura joatea erabaki zuten. Baina ate guztiak itxita zeuden eta otsoak atzetik zituzten jada. Ateak itxita zeudela ikustean, mafiosoen armak hartzera joan ziren. Michael hartzera zihoala, alboko atetik otso beltz ikaragarria atera zen eta Michael-ek pistolarekin bi tiro egin zizkion; segidan, Annak mailuarekin jo zuen animalia, eta hark oihu egin zuen.

Zentroaren beste aldetik oihu berdina entzun zen. Animalia ez zen hil eta Malkovick-en lagunek tiro egin zioten eta lurrean gelditu zen, mingaina kanpoan zuela. Michael-ek mina zuen, baina hozkadarik ez. Beren atzean bost otso zeuden mingaina aterata, gosearekin. Segituan, Malkovick-en lagunek berriro tiro egin zuten, baina lau animalia alboko atetan sartu ziren, bestea hautsa bihurtu zen bitartean.

Anna eta Malkovick sarrera nagusiko atea zabaltzen saiatu ziren, baina alferrik. Bat-batean atea kanpotik ireki zen eta kanpoan John eta Adriano zeuden, nahiko gaizki elur-jauziaren ondoren, baina bizirik. Haiek ere otso batzuk akabatu zituzten kanpoan. Beraz, denak atera eta barkurantz abiatu ziren. Barkuan sartu eta zentrotik aldentzea lortu zuten. Denak nahiko urduri zeuden. Nahikoa urrutiratu zirenean... auuuuu! entzun zuten eta, ondoren, laguntza oihu bat. Popa aldean otso nagusia zegoen, gizon bat ahoan zuela. Michael-ek ez zuen bere pistola askatzen eta momentuan tiro egin zion. Gau hura eta gero, denak begi bat irekita zutela egiten zuten lo.

Lehenengo kostara iritsitakoan, bakoitzak bere nagusiari deitu zion. Handik astebetera Anna eta Michael etxean zeuden, oraindik izua bihotzean zutela. Baina munduak aurrera jarraitzen zuen eta Bernart-ek galdetu zion lehengoan Anna-ri.

—Anna, nahi al duzu bidaia batera joan? Krokodiloak aztertzekeo espedizio bat prestatu dute.

Xabier Ruiz

Urrezko ezteietako bidaia

1. kapitulua

—Mugitu, Bixente, taxiak alde egingo digu bestela! —zioen Serafinak urduri.
—Mugitu, mugitu!

—Dena hartuko genuen, ba? —Bixentek kezkatuta—. Hortz postizoak, kruzero-
roko txartelak... Eta viagra? Hartu duzu, ezta? —etxeko atea giltzatzen zuen bitar-
tean.

—Bai, gizona. Nola ahaztuko zitzaidan, ba? —Serafinak, senarra lasaitzeko
asmoz

Bixente eta Serafina Aiako jubilatutako bikote bat zen. Aian bizi ziren eta bizitza
ederra zeramaten. Beren urrezko ezteiak ospatzeko, luxuzko kruzero bat egitera
zihoazen. Bi orduren buruan, portuan ziren biak maletaz beterik. Portuko taber-
na koxkor batean bazkaldu zuten eta lauretan ontziratu ziren. Itsasontzia luxuzkoa
zen: igerileku handiak, dendak, ile-apaindegiak, kafetegiak eta baita golf zelai bat
ere. Guztira, bi asteko bidaia erromantikoa izango zen Mediterraneo itsasoan
zehar. Izan ere, urrezko ezteiak ongi ospatuta nahi zituzten. 50 urte elkarrekin ez
baititu edonork egiten. Abentura hastear zen.

2. kapitulua

Bidaia oso ongi hasi zen. Goizetan, elkarrekin goxo-goxo gosaldutik ondoren,
erosketak egitera edota kafetxo bat hartzera joaten ziren. Arratsaldetan, aldiz,
Serafina bainujantzia jantzi eta hamaka eder batean egoten zen eguzkia hartzen;
Bixente, aldiz, neska gazteekin jakuzzian egoten zen. Gauetan, berriz, diskoteka-
ra joaten ziren gazte denboran bezala, gorputza astintzera, eta gero, amaitzeko,
ohean festa ederra egiten zuten. Egunetik egunera gazteago sentitzen ziren eta
elkar gehiago maite zuten. Horrelaxe igaro zen lehen astea. Zortzigarren egunean,
ordea, iragarpen guztien aurka, itsasontzia kostaldetik hainbat ordutara aurkitzen
zela, ekaitz tropikal bat eratu zen ordu gutxiren buruan. Itsasontzia balantzaka
zebilen olatuen eraginez, argi indar arazoak zituzten eta jendea aztoratuta zebilen.
Arratsaldean, komandantearen aginduz, areto handi batean bildu ziren bidaiari
guztiak. Eta horrela mintzatu zen komandantea:

—Bidaiariok! Aurreikusten ez zen ekaitz tropikal baten erdian aurkitzen gara;
indartzen ari dela dirudi eta kostaldetik urrun aurkitzen gara. Bi aukera ditugu:
hemen geratu ekaitza baretu arte edo lehorrerako bidaia hasi; baina, urrun gaude-
nez, arriskutsua da. Nahiz eta itsasontzia handia izan, olatuak izugarriak direnez,
irauli gaitzake. Orain tripulazioko kideok erabakiko dugu zer egin. Erabakiaren
berri emango zaizue. Eta amaitzeko, ekaitza dela eta ondorengo egunetan ezin
izango duzue itsasontziaren kubiartara irten-horrela amaitu zuen esan beharrekoa,
eta aretoa husten hasi zen.

Serafina eta Bixente ere kafetegi batera joan ziren askaltzeko asmoz. Gero kamarotera itzuli ziren eta horrela amaitu zen egun hura Bixente eta Serafinarentzat

Hurrengo goizean abisua iritsi zen. Bertan geratuko ziren ekaitza baretu bitartean eta gero lehorreratuko ziren; izan ere, gauez kontrol gelan tximista bat sartu omen zen bertako hainbat aparatutan kalte larriak eraginez. Noraezean zebiltzan, bisibilitatea oso txarra zen eta lehorrekoekiko komunikazioa oso zaila zen.

Serafinak arratsalde osoa kamarotean igaro zuen urduri eta Bixente, aldiz, buelta bat ematera irten zen dendak ikusi, kafetxo bat hartu... Afalordua zen eta Bixente ez zen kamarotera azaldu ere egin. Segituan azalduko zelakoan, afaritan hasi zen Serafina. Afaria bukatu eta Bixente falta. Ez zen normala; ziurrenik, zerbait gertatu zitzaion. Panorama ikusita, kapitainarengana joan zen eta honek hurrengo egunera arte itxaroteko lasai esan zion, azalduko zela. Serafinak gau osoa begirik bildu gabe igaro zuen, une oro erlojuari begira ohean jira eta buelta. Eguzkia ateratzearekin batera, kapitainarengana abiatu zen berriz. Gerturatzen ari zela, mutil gazte bat ikusi zuen negarrez malkoz bustita eta oihuka kapitainari hitz egiten. Zerbitu larria gertatu zitzaion, bistakoa zen. Iritsi zenean ohartu zen zer gertatzen zitzaion: ezinezkoa zen, ezin zuen sinetsi, mutil gazte hari ere bere emaztea falta zitzaion! Ez zen bere arrastorik aurreko eguneko arratsaldeaz geroztik!

3. kapitulua

Kapitainak bilaketa agindua eman zuen eta bere agindura zeuden mutil guztiak jarri zituen bilaketa lanetan. Orduak igaro ziren, baina Bixente eta neska gaztearen arrastorik ez. Zer gertatu ote zitzaion? Egun hura bidaia osoa baino luzeago egiten ari zitzaion Serafinari. Egun guztian buruari jira eta buelta, adar kontuetan pentsatzen hasia zen. Baina ez zuen uste Bixente horrelakorik egiteko gai izango zenik. Neska gazteen atzetik ibiltzea gustatzen zitzaion, baina horrelakorik! Ez zen posible! Beren 50 urteko harremana pikutara! Arratsalde hartan, kapitainak Serafinari pertsonalki jakinarazi zionez, ekaitza baretzera zihoan. Gauean sartu zen tximistaren ondorioz, hala ere, ez zuten norabiderik, eta galduta zeuden. Gero Serafina, Jonekin, desagertu zen neska gaztearen senarrarekin, egon zen kafe bat hartzen. Jonek kontatutakoaren arabera, Amaiak eta berak urtebete egin zuten ezkondu zirela eta hori ospatzeko zeuden luxuzko kruzeroan.

4. kapitulua

Hurrengo egunean, goizean goiz, berriro kapitainarengana joan ziren Jon eta Serafina, ea berririk bazen jakiteko. Baina ez zuten nahi zuten albistea jaso: neska gazteak eta Bixentek desagertuta jarraitzen zuten. Hori bai, kapitainak esan zenez, hurrengo goizerako lehorreratuko ziren. Lehorreko Itsas Salbamenduarekin harremanetan jartzea lortu omen zuten eta helikoptero bat bidean omen zen, eta hark erakutsiko zien lehorrerako bidea. Eta horrela izan zen. Ilunabarrerako salbamendu helikopteroa itsasontziaren helipuertoan geratua zen. Komunikaziorako,

irradi emisore berri bat ekarri zuten, horrela helikopteroa eta itsasontzia une oro harremanetan egongo ziren. Helikopteroak, bertan pare bat ordu igaro ondoren, lehorrerako bidean abiatu zen, luxuzko itsasontzia atzetik zuelarik. Serafinak Jonekin afaldu zuen. Berriketa saio luze bat egin ondoren, bakoitza bere kamarotean oheratu zen. Goizean, lehenengo eguzki izpiekin esnatu zen Serafina. Urduri zebilen; Bixente behar zuen ondoan. Ia goizero bezala, kapitainarengana joan zen eta harekin batera irten zen itsasontziaren kubiartara. Eguraldi eguzkitsua zegoen eta itsasoa bare-bare zegoen. Helikopteroaren eraginez sortutako olatu txikiak besterik ez zeuden. Portura sartzekotan ziren. Horrela zeudela, Jon azaldu zen eta ez zuen emazteagatik galderarik egin. Portura ailegatzean, kapitainak alde egin zuen, portura sartzeko maniobra korapilotsuak hastear baitzeuden. Jon eta Serafina bakarrik zeuden itsasontziaren gainaldean. Jon malkoak dariola zegoen eta Serafina, berriz, adoreari eutsi nahian. Onartu beharra zeukan: 50 urtetan engainatu izan zuen aiton lizun hark! Ordubeteren buruan amaitutzat eman ziren maniobrak eta itsasontzia husten hasi zen.

5. kapitulua

Itsasontzi guztia hustu zen eta kapitaina azaldu zen berriro, oraingoan irribarrez, bere aurpegian gutxitan ikusi zitekeen bezala. Serafinak segituan antzeman zion irribarre horrek zer bait esan nahi zuela. Kapitaina, Serafina eta Jon bakarrik geratzen ziren itsasontzian. Isiltasuna zen nagusi kapitainak esan zuen arte:

—Bi berri ditut, bat ona eta bestea txarra —Serafinak eta Jonek harridura aurpegiz begiratu zioten elkarri

—Zer? Noiz? —Serafinak urduri

—Oraintxe jaso dut berria. Berri ona zera da: bai Amaia eta bai Bixente azaldu direla, eta txarra, ba, erietxean daudela. Izan ere, 24 ordu pasa dituzte itsasoan galduta, porturako bidean zen arrantza ontzi batek hartu zituen arte. Dirudienez, Amaia ekaitza zela eta kanpora irteteko zegoen debekuari kasurik egin gabe kubiartara igo zen. Bixente, hori ikusirik, bere atzetik joan zen eta orduantxe, zorua labaina zegoenez, olatu batek itsasora bota zituen.

—Eta gero? —galdetu zuen Serafinak

—Ba izugarrizko suertea izan zuten. Izan ere, ekaitzak ekarritako enbor lodi bat tokatu zitzaien parean eta, horrela, enborrari eutsiz, egon ziren hainbat orduz. Gure itsasontzia urrundu zen eta itsasoaren erdian geratu ziren ekaitzaren erdian. Baina hurrengo egunean pasaeran arrantza ontzi bat igaro zen eta nahiz eta bisibiltate kaskarra egon ikusi eta hartu egin zituen. Gure itsasontziaren moduan, arrantza ontzi hori ere noraezean ibili da eta behin eta berriz ia hondoratzekotan egon omen da. Azkenean, duela ordu gutxi, azaldu da hemen inguruko portu batean. Orain, pneumonia gogor baten ondorioz eta tragatu zuten ur pilaren ondorioz, Donostiako erietxean daude, arriskutik salbu —zioen kapitainak, malkoak lehortzeko zapi bana ematen zielarik eta besarkada bana ematen zielarik—. Orain hor duzue taxi bat erietxera joateko zuzenean.

Iker Portularrume

Yuri

1. kapitulua

—Aizu, Yuri! Txahal hau hilzorian dago!

—Bai, oso gaizki dago eta besteak kutsatu baino lehen errausketa plantara eramane beharko dugu.

—Telefonoz deituko dut, ea kamioia lehenbailehen iristen den.

Kamioia baserrira iritsi, txahala sartu eta errausketa plantarako bidea hartu zuen.

Baina garraiolariek ez zuten aukera hura galdu nahi...

—Paul, ez al duzu uste, txahal hau mangeraz ondo-ondo garbitu, eta diru pixka bat irabaz genezakeela?

—Bai, arrazoi duzu. Ez du horren itxura txarrik; okerragoak hartu izan dizkigute hiltegi horretan.

Eta errausketa plantara eramane beharrene, hiltegian saldu zuten.

2. kapitulua

Nekaturik zihoan Amelie kalean zehar, lanbropean, niki eta galtza motz batzuk soinean zituela. Hotza zen otsaileko eguerdi parte hura, eta futbol partidua jokatu ostean, aldatzeko denborarik gabe, etxerantz abiatu zen.

Negu hura hirugarrena zuen Chicagoko hirian. Ama hil zenean, aita bertako beste neska batez maitemindu eta hara joan ziren bizitzera. Ameliek ez zuen bate-re gustuko bere amaordea, etxe berean bizi ez ziren arren, egun osoa bere aitarekin pasatzen baitzuen.

Hiriaren erdira zihoan autobusa hartu zuen. Esertokia aurkitu eta bertan mutil jator bat ezagutu zuen, altua, beltzarana, gabardina handi bat soinean zuela... luze hitz egin ondoren, autobusa geltokira heldu, eta Ameliek muxu batez agurtu zuen.

Kilometro bat egin ondoren, Amelie etxe azpiko kiosko txikira gerturatu zen. Egunero bezala, hango amonatzoa agurtu, egunkaria erosi eta etxera igo zen. Sukaldera joan, hanburgesa bat prestatu, besaulkian eseri, eta, telebista ikusi bitartean, aita non egongo ote zen galdetu zion bere buruari. Larunbata zen, eta aita ordu horretan etxean egon ohi zen bazkaria prestatzen. Egongelatik atera eta bere logelara joan zen, dutxatu ondoren jantzi behar zituen arropak hartzeko asmotan; horretan ari zela, papertxo bat ikusi zuen. Aitaren oharra zen:

Gaur gauean Katherinek Wilton jatetxera gonbidatu gaitu afaltzera. 20:00etarako prest egon.

—Baina, zer uste du doña Katherin horrek? Kanpoan afalduko dugu, baina ez berak, aita eta biok bakarrik —pentsatu zuen berekiko.

Amorru biziz, paretan eskegita zegoen telefonoa hartu eta aitaren mugikorreko zenbakia markatu zuen.

—Aita! Elkarrekin afalduko genuela agindu zenidan, eta ez nuen espero mari pertxenta hori ere gurekin etorriko zenik. Gainera, nik nahiago dut, Wiltonen ordeztu, Mc Donald's batean afaldu.

—Baina Amelie! Bere asmo onez gonbidatu gaitu, eta zuk horrela erantzun al diozu?

—Nahi duzuna egin, baina ni ez naiz jatetxe horretara joango.

Amelie, amorru biziz, ohe gainean etzan eta negarrez hasi zen, aitaren deia noiz jasoko zain.

3. kapitulua

—Azkenean! Biok bakarrik!

—Bai, egia da, baina....

—Beno, aita, mesedez! Utzi Katherin alde batera.

—Bai, arrazoi duzu. Amelie, lehen ez dizut galdetu, zer egin duzue futboleant?

—Zer egingo genuen, ba? Irabazi egin dugu. Sekulako partidua izan da!

—Zer jango duzue? —presaka zerbitzariak.

—Niretzako tomate eta letxuga entsalada, eta xerra bat. Eta zuk, Amelie, zer nahi duzu?

—Nik hanburgesa bat nahiago dut.

Egia esan, aita ez zuen bertako janaria atsegin, askoz nahiago zuen jatetxe elegante bateko mahai dotore batean jan, baina alabaren gustua egiteko, hori alde batera utzi eta elkarrekiko harremana zen momentu horretan garrantzitsuenak.

—Zer moduzkoa dago afaria, aita?

—Ondo, ona dago. Eta zurea?

—Gutxi samar eginga dago, baina zapore ederra du.

Afaldu bitartean luze hitz egin zuten Amelieren zaletasun eta momentuko gorabehereri buruz.

—Gau zoragarria izan da, aita! Hurrengo batean errepikatuko dugu, ezta?

—Bai, Amelie; baina orain segi ohera, berandu da eta.

Ameliek oheratu eta segituan hartu zuen lo. Baina hurrengo goizean sekulako botalarriz eta tripako minaz jaiki zen.

4. kapitulua

—Aita, ez naiz ondo sentitzen. Ezina sentitzen dut gorputz guztian.

—Hori ez da ezer, neska! Atzoko futbol partiduan hoztuko zinen. Ohean gel-ditu zaitez beste pixka batean.

Amelieren ondoeza gero eta handiagoa zen denbora pasa ahala, eta gauerako sukar izugarria zuen. Aita, termometroko merkurioa noraino iritsi zen ikusi orduko, kezkatu egin zen, 40,5°C markatzen baitzuen. Segituan, Amelie autoan sartu eta larrialdietara abiatu ziren.

Gaueko hamarrak ziren iritsi zirenerako. Harreran langile batek izena eta gainontzeko datuak hartu ondoren, itxarongelan egoteko agindu zien. Amelie ez zen ezertarako gauza, baina han eseri ziren bere izena noiz esango zain. Gela, ordea, jendez beterik zegoen, negua zen eta gripe izurritea pil-pilean zebilen. Erlojuaren orratzek ibilbidea arin-arin jarraitzen zuten bitartean, Amelieren egoera gero eta okerragoa zen, baina bere aita izan ezik, inor ez zen horretaz jabetzen. Jadanik hamabiak ziren. Aita bere onetatik atera eta garrasi batean hasi zen.

—Baina, zer arraio! Zer larrialdi mota da hau? Ez al duzue ikusten nire alaba konortea galtzen ari dela! Non dago medikua! Medikua bat behar dut!

Berehala agertu zen bata zuridun erizain bat txanda itxaroteko eta lasaitzeko esanez.

Aita eseri eta, bere urduritasuna kontrolatzen saiatuz, isildu egin zen. Modu horretan pasa zituen beste hogeit bat minutu, baina alabari begiratu eta bere aurpegi zurbila ikustean, berriro ere nerbioak galdu zituen.

—Hau ez da posible!

—Amelie Cozin? —umore txarreko erizainak deitu zuen.

—Azkenean!

Aitak, Amelie besotik heldu zuen, baina alaba ez zen pauso bat ere emateko gauza, eta ohatila bat ekarri zuten.

Sukarra, tentsioa... neurtu ondoren, odola atera zioten, bestelako analisi sako-
nago bat egiteko. Amelie hilzorian zegoela jabetu ziren, eta berehala UVIn sartu
zuten.

—Sentitzen dugu, baina zure alaba oso gaizki dago, hiltzear, zehazki esanda.
Toxikapen bat gorputz osoaren jabe egin zaio, eta zer birus mota den jakin arte,
ezin dugu bere bizitza ziurtatu.

5. kapitulua

Erotuta zirudien, bere buruari bueltak eta bueltak emanaz, Nola da posible atzo
gauean hain bizi pozez beterik zegoen neska, gaur hil zorian egotea?

Momentu horretan, bere pentsamenduetan murgildurik zegoela, mugikorraren
hotsak bueltatu zuen errealitatera.

—Hello, Thomas maitea. Zer moduz atzo gauean? Amelie pozik geratuko zen
ni etxean bakarrik nengoen bitartean, ez?

—Katherin, Amelie UVIn dago.

—What? Zer?

—Amelie UVIn dagoela.

—Baina, zer du? Atzo gauean afaltzera joan zineten, ezta?

—Noski, hori da, hori da! Utzi egin behar zaitut.

Mugimendu azkarrez eskegi zuen telefonoa, eta Amelieren afaldu bitarteko hi-
tzak, gogora ekarri zituen: Gutxi samar egina dago, baina zapore ederra du.

Berehala, kale izkinan aparkaturik zegoen Renault 19 gorri zaharkitua hartu eta
abiada bizian Mc Donald's-era zuzendu zen. Animalia basati bat zirudien bai jarre-
raz eta baita itxuraz ere, gau guztia ospitalean pasa ondoren.

Gelditzen zitzaion indar guztiz, Mc Donald's-eko ateari bultzada bat eman eta,
hitz erdirik esan gabe, barru-barruan zegoen ateari ostikada bat eman eta haragi
biltegira sartu zen. Bertako langileak iritsi baino lehen, zintzilikaturik zeuden hiru
txahalen jatorria apuntatu zuen paper batean, hura patrikan gordez.

Modu txarrean bidali zuten jatetxetik, baina ez zitzaion axola, jadanik lortu
baitzuen bere helburua.

Zeharo itsututa, paper horretan idatzitako helbiderantz abiatu zen. Bere alaba-
ren egoeraren errudun zen hiltegira iritsi nahi zuen lehenbailehen.

Bertako ikuskizuna negargarria zen. Animalien odol eta gorotzez zikindurik
zeuden bazter guztiak, kiratsa jasanezina zen.

Egoeraz jabeturik, denuntzia bat jartzea erabaki zuen. Bere barruko amorrua kanporatuz, azken hogeita lau ordutan bizitako zorigaitza, xehetasun guztiz kontatu zuen poliziaren aurrean. Hauek behar adinako garrantzia emanaz, madarikatutako hiltegi hori miatzera joan ziren, eta, hango baldintzak ikustean, ixteko agindua eman zuten. Polizia segituan ohartu zen osasun baimenak sinatzen zituen ikuskaria ondo ordainduta zegoela, eta hura izan zen kasu horretako lehenengo atxilotua.

Thomas, neka-neka eginda, ospitalera itzuli zen. Alabari buruzko berrien beldurra hezurretaraino sarturik zuela.

—Hello, Thomas. Non sartu zara? Amelie zutaz galdezka aritu zait —esan zion Katherinek.

—Nola? Zer? Zer diozu? Konortea berreskuratu al du?

—Bai, birusa ezagutu orduko jakin dute medikuek hau nola deuseztatu, eta Amelie arriskutik kanpo dago.

6. kapitulua

—Zorionak! Dagoeneko hamabost urte dituzu!

—Bai, Katherin, eta oso zoriontsua naiz aitarekin eta zurekin.

—Gu ere bai zurekin, Amelie.

Wiltoneko zerbitzaria gerturatu zitzaien mahaira, eta, Amelieri begiratzuz, galdetu zuen:

—Zer afalduko duzue?

—Nik ondo egindako xerra bat.

Oihana Zulaika

